

ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΣΤΙΓΜΕΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΖΩΗΣ ΠΟΥ ΕΝΩΣΕ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥΣ, ΙΔΕΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.

Για πρώτη φορά το Εσπερινό ΕΠΑΛ Χίου συμμετείχε σε πρόγραμμα Erasmus+, ανοίγοντας νέους ορίζοντες για μαθητές και εκπαιδευτικούς. σελ. 4-5

Συνέντευξη του εικαστικού graffiti Π. Ξυνταριανού-Τσιροπινά – Όταν το χρώμα γίνεται μήνυμα. σελ. 12

«Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ»

Συνεντεύξεις ενηλίκων μαθητών που μιλούν για τη δεύτερη ευκαιρία, την εργασία, την οικογένεια και τα όνειρά τους. σελ. 9-10

«Η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΗ ΚΑΝΤΙΝΑ»

Όταν οι μαθητές παίρνουν πρωτοβουλία και οργανώνουν τον δικό τους χώρο με υπευθυνότητα και συνεργασία. σελ. 20

«ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ: ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΒΟΥΛΓΑΡΗ»

«Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ»

Μαθήτρια από τη Βενεζουέλα μιλά για το ταξίδι της, τη νέα ζωή στη Χίο και τη δύναμη της εκπαίδευσης.

«Εθελοντισμός στην πράξη»

Μαθητές που προσφέρουν στην κοινότητα και αποδεικνύουν ότι η εκπαίδευση είναι και στάση ζωής.

«Ένα σχολείο γεμάτο ιστορίες»

Το σχολείο μας δεν είναι απλώς ένας χώρος μάθησης. Είναι ένας τόπος συνάντησης ανθρώπων με διαφορετικές εμπειρίες, όνειρα και διαδρομές ζωής. Στο Εσπερινό ΕΠΑΛ Χίου συναντιούνται εργαζόμενοι, γονείς, νέοι άνθρωποι αλλά και ενήλικες που αποφάσισαν να δώσουν στον εαυτό τους μια δεύτερη ευκαιρία μέσα από την εκπαίδευση.

Η σχολική μας εφημερίδα δημιουργήθηκε για να δώσει φωνή σε αυτές τις ιστορίες. Στις σελίδες της θα βρείτε δράσεις του σχολείου, εμπειρίες μαθητών, συνεντεύξεις, καλλιτεχνικές δημιουργίες αλλά και θέματα που μας απασχολούν ως κοινωνία.

Σε αυτό το τεύχος παρουσιάζουμε το πρώτο ταξίδι Erasmus του σχολείου μας στην Κύπρο, συνεντεύξεις μαθητών, την πρωτοβουλία της αυτοδιαχειριζόμενης καντίνας, καθώς και ιστορίες ανθρώπων που εμπνέουν μέσα από την τέχνη και τον εθελοντισμό.

Η εφημερίδα αυτή είναι αποτέλεσμα συνεργασίας μαθητών και εκπαιδευτικών. Είναι μια προσπάθεια να μοιραστούμε ιδέες, εμπειρίες και σκέψεις. Γιατί το σχολείο δεν είναι μόνο μάθημα· είναι κοινότητα, δημιουργία και ζωή.

Ομάδα Μαθητών

ΜΑΡΤΙΟΣ 2026

ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΤΥΠΟΙ

Σχολική Εφημερίδα
Εσπερινό ΕΠΑΛ Χίου

Συντακτική ομάδα : Β΄ ΤΑΞΗ

1. ΣΚΑΛΙΩΤΑΚΗ ΕΙΡΗΝΗ
2. ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ
3. ΑΥΓΟΥΣΤΙΔΗ ΚΑΛΛΙΟΠΗ
4. ΓΑΒΑΝΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ
5. ΚΥΛΛΗ ΛΕΜΟΝΙΑ
6. ΜΑΝΟΥΡΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
7. ΜΠΙΖΑΝΗ ΜΑΡΙΑ-ΜΑΡΚΕΛΛΑ
8. ΞΕΝΑΚΗ ΜΑΡΙΑ
9. ΛΑΓΚΑΔΟΥΣΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ
10. ΜΕΙΩΤΕΡΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ
11. ΛΥΓΕΡΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛΑ
12. ΖΑΡΟΤΙΑΔΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
13. ΛΥΓΕΡΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ
14. ΚΑΡΑΜΑΝΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ομάδα καθηγητών:

1. ΦΛΑΤΣΟΥΣΗΣ ΜΙΧΑΗΛ (ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ)
2. ΑΡΓΥΡΟΥΔΗ ΘΕΚΛΑ (ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΡΙΑ)
3. ΜΗΝΑΣΙΔΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ
4. ΚΑΛΑΦΑΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
5. ΖΗΡΡΙΑ ΕΙΡΗΝΗ

Σχεδιασμός

Ομάδα Ατελιέ

1. ΚΑΜΑΡΑΔΟΥ ΜΗΝΑ
2. ΚΟΥΜΕΛΑ ΛΕΜΟΝΙΑ
3. ΜΠΟΥΜΠΑΡΗ ΑΣΠΑΣΙΑ
4. ΔΡΑΓΑΝΗ ΙΩΑΝΝΑ
5. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΕΛΛΑ

Α΄ ΤΑΞΗ

1. ΜΑΡΚΑΝΟ ΛΟΠΕΖ ΓΙΟΣΓΚΡΕΒΙ
ΕΔΟΥΒΙΓΙΕΣ
2. ΓΔΥΣΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ
3. ΠΑΥΛΙΔΑΚΗ ΞΑΝΘΗ ΔΗΜΗΤΡΑ
4. ΣΚΙΑΘΙΤΗΣ ΙΑΚΩΒΟΣ
ΜΑΡΙΑ-

**ΕΣΠΕΡΙΝΟ
ΕΠΑΛ ΧΙΟΥ**
EST. 2014

Αφιέρωμα: Εσπερινό ΕΠΑΛ Χίου Το Σχολείο των Ανθρώπων που Δεν Λυγίζουν

Υπάρχει ένα σχολείο στη Χίο που η καρδιά του χτυπά πιο δυνατά το βράδυ. Εκεί που οι ρόλοι της μάνας, του πατέρα, του εργαζόμενου και του βιοπαλαιστή συναντούν τον ρόλο του μαθητή. Στις αίθουσες του Εσπερινού ΕΠΑΛ, η κούραση της ημέρας υποκλίνεται μπροστά στη δίψα για μάθηση. Στο σημερινό μας αφιέρωμα, δίνουμε τον λόγο στις μαμάδες που θηλάζουν ανάμεσα στα βιβλία και στους άνδρες που άφησαν το μεροκάματο για να πιάσουν το στυλό. Δύο διαφορετικές αφετηρίες, ένας κοινός προορισμός: Η νίκη της θέλησης πάνω στις δυσκολίες της ζωής.

Εσπερινό ΕΠΑΛ Χίου

Εσπερινό ΕΠΑΛ Χίου: Η Γέφυρα προς την Επαγγελματική Αποκατάσταση

Η Σε μια εποχή όπου η εξειδίκευση είναι το "κλειδί" για την αγορά εργασίας, το Εσπερινό Επαγγελματικό Λύκειο (ΕΠΑΛ) Χίου στέκεται δίπλα σε όσους θέλουν να κάνουν ένα νέο ξεκίνημα. Με ευέλικτο ωράριο και σύγχρονες ειδικότητες, μετατρέπει την εκπαίδευση σε ένα εργαλείο άμεσης εφαρμογής.

1. Τίτλοι Σπουδών: Διπλό Όφελος

Οι απόφοιτοι του Εσπερινού ΕΠΑΛ δεν λαμβάνουν απλώς ένα χαρτί, αλλά δύο ισχυρούς τίτλους:

- Απολυτήριο Λυκείου: Ισότιμο με το απολυτήριο του Γενικού Λυκείου.
- Πτυχίο Ειδικότητας (Επιπέδου 4): Αναγνωρισμένο πτυχίο που παρέχει το δικαίωμα απόκτησης άδειας ασκήσεως επαγγέλματος.

Τομείς και Ειδικότητες

Αν και οι ειδικότητες μπορεί να τροποποιούνται ελαφρώς ανά σχολικό έτος βάσει ζήτησης, οι βασικοί πυλώνες που συνήθως λειτουργούν στο σχολείο περιλαμβάνουν:

Τομέας Μηχανολογίας

Τομέας Ηλεκτρολογίας, Ηλεκτρονικής και Αυτοματισμού

Τομέας Πληροφορικής

Τομέας Διοίκησης και Οικονομίας

Τομέας Υγείας - Πρόνοιας - Ευεξίας: (π.χ. Β.Νοσηλευτών, Αισθητικής)

Τα Πλεονεκτήματα της Φοίτησης

Η επιλογή του Εσπερινού ΕΠΑΛ προσφέρει μοναδικές ευκολίες που σέβονται τον χρόνο και τις υποχρεώσεις των μαθητών. Το βραδινό ωράριο (μετά τις 18:00) επιτρέπει τον συνδυασμό εργασίας και σπουδών, ενώ το όριο απουσιών είναι ειδικά προσαρμοσμένο στις ανάγκες των ενηλίκων.

Παράλληλα, οι απόφοιτοι έχουν το δικαίωμα συμμετοχής σε Πανελλαδικές Εξετάσεις με ειδικά ποσοστά εισαγωγής σε Πανεπιστήμια, ενώ μπορούν να ενταχθούν και στον θεσμό της Μαθητείας για αμειβόμενη πρακτική άσκηση, αναβαθμίζοντας το πτυχίο τους σε Επίπεδο 5.

Συμπερασματικά το Εσπερινό ΕΠΑΛ Χίου δεν είναι απλώς ένα σχολείο· είναι ένας χώρος όπου η εμπειρία της ζωής συναντά την τεχνική γνώση. Είτε είστε εργαζόμενος που θέλει να εξελιχθεί, είτε κάποιος που άφησε το σχολείο στο παρελθόν, η πόρτα του είναι ανοιχτή για μια νέα αρχή.

Η «ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ» ΤΩΝ ΜΑΜΑΔΩΝ ΣΤΑ ΘΡΑΝΙΑ

Όταν χτυπά το κουδούνι στις έξι το απόγευμα, για εμάς δεν ξεκινά απλά ένα μάθημα. Ξεκινά η δική μας προσωπική υπέρβαση.

Είμαστε οι μαμάδες του Εσπερινού ΕΠΑΛ Χίου. Γυναίκες που το πρωί παλεύουν με το μεροκάματο και τις δουλειές του σπιτιού, και το βράδυ μεταμορφώνονται σε μαθήτριες, γεμάτες πείσμα για ένα καλύτερο αύριο.

Η Μητρότητα μέσα στην Τάξη

Η καθημερινότητά μας δεν έχει στεγανά. Δεν είναι σπάνιο να δείτε ανάμεσά μας μωρά στην αγκαλιά, να ακούσετε ένα σιγανό νανούρισμα την ώρα της παράδοσης ή να δείτε μια μάνα να θηλάζει στο διάλειμμα ή στην άκρη της αίθουσας. Δεν αφήνουμε τα παιδιά μας πίσω· τα φέρνουμε μαζί μας στο μέλλον που χτίζουμε. Είναι οι μικρότεροι «συμμαθητές» μας και το πιο δυνατό μας κίνητρο.

Οι Στυλοβάτες μας: Οικογένεια & Εκπαιδευτικοί

Αυτή η διαδρομή δεν θα ήταν εφικτή χωρίς τη συμπαράσταση των δικών μας ανθρώπων.

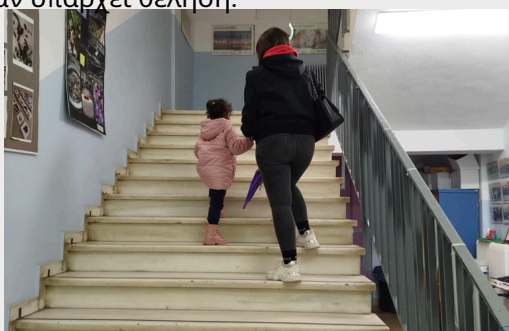
- Οι σύζυγοι και οι οικογένειές μας που αναλαμβάνουν το βάρος του σπιτιού τις ώρες που λείπουμε, στηρίζοντας έμπρακτα την επιλογή μας να επιστρέψουμε στη γνώση.
- Οι εκπαιδευτικοί μας, οι οποίοι είναι οι πραγματικοί μας συνοδοιπόροι. Μας αντιμετωπίζουν με σεβασμό, βαθιά κατανόηση για τις δυσκολίες της ενήλικης ζωής μας και μια ανοιχτή αγκαλιά για τα παιδιά μας που συχνά «παρακολουθούν» το μάθημα μαζί μας.

«Δεν είμαστε απλά μαθήτριες. Είμαστε γυναίκες που αποφάσισαν ότι η μόρφωση δεν είναι πολυτέλεια, αλλά δικαίωμα, ακόμα κι αν χρειαστεί να κρατάμε το μωρό μας πάνω από το βιβλίο.»

Ένα Μήνυμα της Ξανθής και της Δέσποινας σε Κάθε Γυναίκα της Χίου

Σε εσένα που μας βλέπεις και διστάζεις, που νομίζεις ότι «πέρασε ο καιρός σου» ή ότι οι υποχρεώσεις δεν αφήνουν χώρο για όνειρα, σου λέμε: Μη φοβάσαι. Στο Εσπερινό ΕΠΑΛ Χίου θα βρεις μια κοινότητα που σε καταλαβαίνει, που θα σε στηρίξει όταν λυγίσεις από την κούραση. Το πτυχίο που θα κρατήσουμε στο τέλος δεν θα είναι απλά ένα χαρτί· θα είναι το παράσημο της επιμονής μας και η ζωντανή απόδειξη στα παιδιά μας ότι τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο όταν υπάρχει θέληση.

Σας περιμένουμε στα θρανία της γνώσης και της ζωής! Της Δέσποινας Μειωτέρη

Μαθητές που δεν τα παράτησαν: Οι Αγωνιστές της Βιοπάλης

Στο Εσπερινό ΕΠΑΛ Χίου, όταν πέφτει το σκοτάδι, οι αίθουσες γεμίζουν από ανθρώπους που η μέρα τους ξεκίνησε τα χαράματα. Είναι οι άνδρες μαθητές μας – οικογενειάρχες και εργαζόμενοι που, μετά το μεροκάματο στο γιαπί, στο συνεργείο ή στο κατάστημα, κάθονται στα θρανία με τα σημάδια της δουλειάς ακόμα στα χέρια.

Η Διαδρομή της Επιμονής

Πολλοί από εμάς χρειάστηκε να διανύσουμε μια μεγάλη απόσταση, ξεκινώντας από το Σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας (ΣΔΕ), για να φτάσουμε σήμερα να διεκδικούμε ένα πτυχίο ειδικότητας. Για εμάς, η επιστροφή στα θρανία μετά από χρόνια δεν ήταν εύκολη απόφαση, ήταν όμως όνειρο ζωής και μια πράξη ευθύνης απέναντι στον εαυτό μας και το μέλλον μας.

Το Μήνυμά μας

Το να σπουδάζεις στα 30, στα 40 ή στα 50 σου δεν είναι αδυναμία· είναι η μέγιστη απόδειξη δύναμης. Συνεχίζουμε να παλεύουμε για τη γνώση, δίνοντας το παράδειγμα στα παιδιά μας ότι ποτέ δεν είναι αργά για μια νέα αρχή.

«Η εξέλιξη σταματά μόνο όταν σταματήσεις εσύ να προσπαθείς. Εμείς επιλέξαμε να συνεχίσουμε.»

Της Κύλλης Λεμονιάς

Η Τεχνητή Νοημοσύνη στα Τεχνικά Επαγγέλματα: Σύμμαχος ή Αντικαταστάτης;

Η ΑΙ εισβάλλει στα εργαστήρια και τα εργοτάξια, αλλάζοντας τον τρόπο που δουλεύουμε:

Στον τομέα της Μηχανολογίας, η ΑΙ προβλέπει βλάβες μέσω αισθητήρων, απαιτώντας από τον μηχανικό άριστο χειρισμό έξυπνων λογισμικών. Στην Ηλεκτρολογία, η άνοδος των «έξυπνων σπιτιών» μετατρέπει τον τεχνικό σε διαχειριστή δικτύων και αυτοματισμών. Παράλληλα, στην Πληροφορική η ΑΙ αναλαμβάνει τη συγγραφή κώδικα απελευθερώνοντας τη δημιουργικότητα του προγραμματιστή, ενώ στην Υγεία, η ρομποτική και η ανάλυση δεδομένων προσφέρουν στους νοσηλευτές εργαλεία για ταχύτερη και ακριβέστερη φροντίδα.

Η Τεχνητή Νοημοσύνη δεν μπορεί να αντικαταστήσει τη «μαστοριά», την ανθρώπινη κρίση και την επιδεξιότητα των χεριών. Μπορεί όμως να κάνει τη δουλειά ενός τεχνικού πιο ασφαλή, πιο γρήγορη και πιο αποδοτική.

Το μήνυμα για τους μαθητές: Η εκπαίδευση στο ΕΠΑΛ είναι η βάση. Η εξοικείωση με την τεχνολογία είναι το επόμενο βήμα που θα σας κάνει περιζήτητους στην αγορά εργασίας του 2026.

Η ΜΑΘΗΤΕΙΑ «ΕΦΗΜΕΡΕΥΕΙ» ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΧΙΟΥ: ΜΙΑ ΓΕΦΥΡΑ ΓΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ

Μαθητεία στο Γ.Ν. Χίου: Η Γέφυρα ανάμεσα στο Θρανίο και την Πρώτη Γραμμή Της Μαρίας Ξενάκη

Ο θεσμός της Μαθητείας στο Εσπερινό ΕΠΑΛ Χίου δεν είναι απλώς ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα, αλλά μια ζωντανή εμπειρία προσφοράς και επαγγελματικής ωρίμανσης. Φέτος, οι διάδρομοι του «Σκυλίτσειου» Γενικού Νοσοκομείου Χίου υποδέχθηκαν τους πρώτους μαθητευόμενους βοηθούς νοσηλευτών, μετατρέποντας τη θεωρία σε πράξη.

Οι Πρωταγωνίστριες: Ιστορίες Θέλησης και Αλλαγής

Για τη Μαρία Μ., μητέρα δύο παιδιών, η απόφαση να επιστρέψει στα θρανία μετά από 16 χρόνια ήταν μια πρόκληση ζωής. «Ήθελα ένα επάγγελμα με ενεργή συνεισφορά στην κοινωνία», εξηγεί. Παρά τον δύσκολο συντονισμό οικογένειας και εργασίας, η εμπειρία της στο Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών την αντάμειψε: «Συνειδητοποιώ καθημερινά ότι η μαθητεία είναι το θεμέλιο. Περνάς από τα προπλάσματα στους ανθρώπους, στον εντατικό ρυθμό, και αυτό σε κάνει πιο δυνατό».

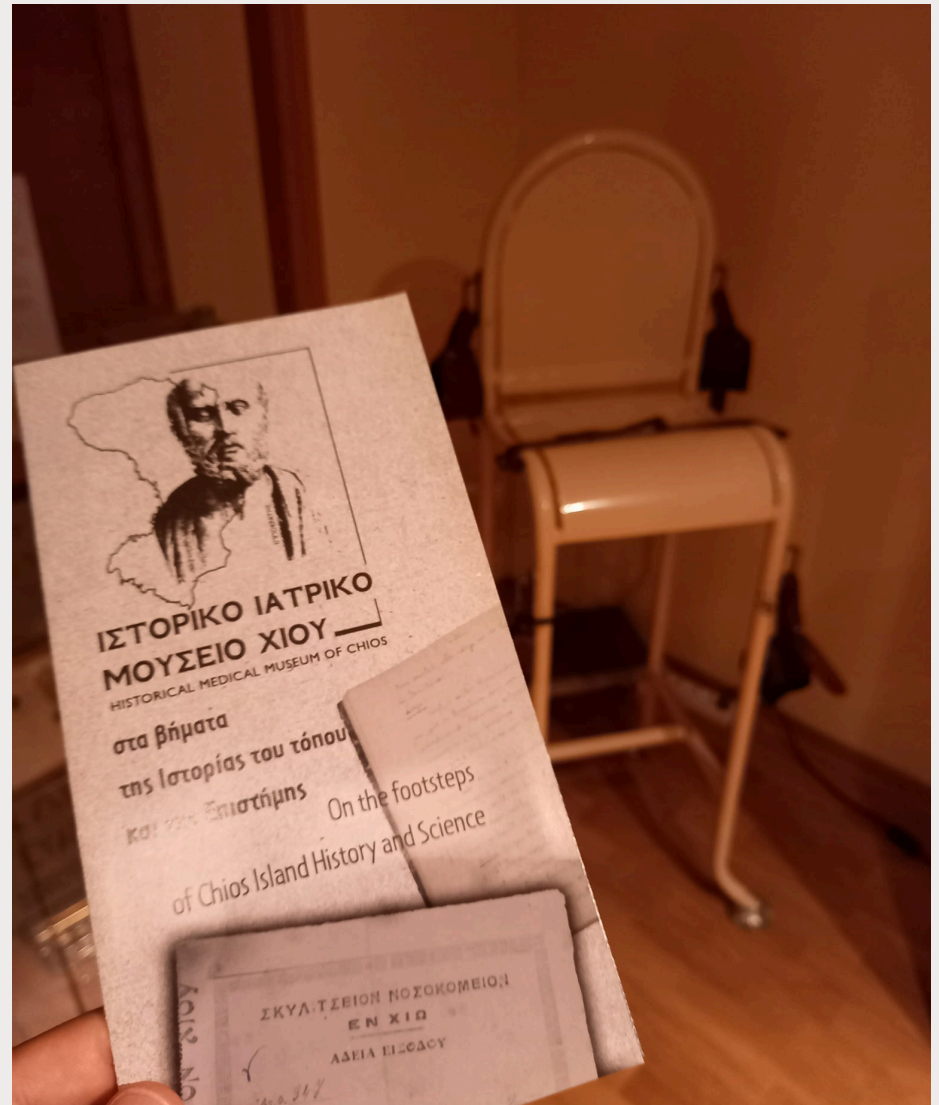
Η Σονίλα Ζ., που ζει στη Χίο 24 χρόνια, βρήκε στη μαθητεία μια ευκαιρία εξέλιξης και ένταξης. «Μέσω του προγράμματος έμαθα καλύτερα την ελληνική γλώσσα και εξοικειώθηκα με τον υγειονομικό εξοπλισμό», αναφέρει. Για εκείνη, η μεγαλύτερη πρόκληση είναι η συναισθηματική φόρτιση με τους ασθενείς, αλλά η ανταμοιβή είναι η απόκτηση πραγματικής προϋπηρεσίας με αμοιβή και ασφάλιση.

Αντίστοιχα, η Σίλβια Α., με καταγωγή από την Αργεντινή, κατάφερε να ξεπεράσει το εμπόδιο της γλώσσας μέσα από τη διαρκή προσπάθεια. «Η μαθητεία είναι σημαντική γιατί μαθαίνεις πώς είναι ο εργασιακός χώρος στην πράξη. Ερχόμαστε σε επαφή με τον κόσμο και αυτό μας προετοιμάζει για ένα καλύτερο μέλλον».

Η Σκοπιά του Νοσοκομείου: Επένδυση στο Μέλλον

Η Αγγελική Φρυδά, υπεύθυνη του Γραφείου Εκπαίδευσης του Νοσοκομείου, περιγράφει το πρόγραμμα ως μια «ολιστική προσέγγιση».

«Το Νοσοκομείο Χίου δεν προσφέρει απλώς το πεδίο για πρακτική άσκηση, αλλά επενδύει ενεργά στο μελλοντικό του ανθρώπινο δυναμικό. Μέσα από την κυκλική εναλλαγή στα τμήματα, οι σπουδαστές αποκτούν σφαιρική εικόνα, ενώ τα εβδομαδιαία μαθήματα στη βιβλιοθήκη μας διασφαλίζουν την ποιότητα στη φροντίδα των ασθενών.»

Το Ιατρικό Μουσείο Χίου, που στεγάζεται στον ανακαινισμένο χώρο του παλαιού λεπροκομείου (Λωβοκομείου), αποτελεί ένα μοναδικό κόσμημα για την πολιτιστική και επιστημονική κληρονομιά του νησιού.

Δεν είναι απλώς ένας εκθεσιακός χώρος, αλλά ένα ταξίδι στην εξέλιξη της ιατρικής επιστήμης και της περίθαλψης στη Χίο. Στις προθήκες του φιλοξενούνται:

Σπάνια ιατρικά εργαλεία και εξοπλισμός περασμένων αιώνων.

Ιστορικά κειμήλια από τη λειτουργία του Σκυλίτσειου Νοσοκομείου και του Λωβοκομείου.

Αρχαιολογικό υλικό, φωτογραφίες και έγγραφα που μαρτυρούν τον αγώνα των γιατρών και των νοσηλευτών ενάντια στις ασθένειες της εποχής.

Το μουσείο αναδεικνύει την πλούσια παράδοση της Χίου στις ευεργεσίες και την κοινωνική πρόνοια, προσφέροντας στον επισκέπτη μια βαθιά κατανόηση του πώς η τοπική κοινωνία αντιμετώπισε τις προκλήσεις της δημόσιας υγείας. Είναι ένας χώρος μνήμης και εκπαίδευσης που αξίζει να επισκεφθεί κάθε μαθητής και επαγγελματίας υγείας.

Του Ε.Καραμανή

Από το Θρανίο στο Ιερό Βήμα: Οι Ιερείς των Θρανίων μας

Η σχολική μας οικογένεια έχει τη σπάνια ευλογία να μετρά ανάμεσα στους μαθητές της δύο ανθρώπους που τάχθηκαν στην υπηρεσία του Θεού και του συνανθρώπου.

Η αρχή έγινε την περσινή χρονιά, όταν ο πρώτος συμμαθητής μας φόρεσε το τίμιο ράσο, ενώ φέτος, στα μέσα της σχολικής χρονιάς, ακολούθησε και ο δεύτερος το ίδιο ιερό μονοπάτι. Η μετάβασή τους από την αίθουσα διδασκαλίας στο Ιερό Βήμα μας γεμίζει συγκίνηση, αποδεικνύοντας ότι το Εσπερινό ΕΠΑΛ είναι ένας τόπος όπου τα όνειρα –πνευματικά και επαγγελματικά– βρίσκουν χώρο να ανθίσουν.

ΜΑΡΤΥΡΑΣ ΣΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Τον περασμένο Δεκέμβριο ο συμμαθητής μου, με τον οποίο φοιτούμε στο Εσπερινό ΕΠΑ.Λ., τώρα πια π.Ιάκωβος, χειροτονήθηκε ιερέας. Ήμουν εκεί!

Η χειροτονία του μου προκάλεσε αντικρουόμενα συναισθήματα. Από τη μία ένιωθα βαθιά συγκίνηση και χαρά βλέποντάς τον να ακολουθεί ένα τόσο σημαντικό «κάλεσμα». Από την άλλη δεν μπορούσα να μη σκεφτώ τις καθημερινές μας στιγμές στο σχολείο, την κούραση μετά τη δουλειά, τις συζητήσεις στα διαλείμματα και την κοινή προσπάθεια για μόρφωση και πρόοδο. Με κατέκλυζε η αγωνία: άραγε θα προλαβαίνει να ανταποκρίνεται σε όλους τους ρόλους του;

Κατά τη διάρκεια του μυστηρίου ένιωθα, επίσης, περήφανη, γιατί ένας άνθρωπος απλός, εργατικός και ταπεινός έκανε ένα τόσο μεγάλο «βήμα ζωής». Η ατμόσφαιρα, οι προσευχές και οι ψαλμωδίες μου προκαλούσαν δέος και -την ίδια στιγμή- μια απίστευτη εσωτερική γαλήνη. Δεν άργησα να συνειδητοποιήσω πως, παρά τις δυσκολίες της καθημερινότητας, υπάρχουν άνθρωποι που επιλέγουν το δρόμο της προσφοράς και της πίστης· της θυσίας και της αγάπης· του χρέους και της αφοσίωσης...Η εμπειρία αυτή θα μείνει χαραγμένη στη μνήμη μου ως πηγή έμπνευσης και ελπίδας!

Γδύση Δέσποινα (Α τάξη)

«Καποδίστριας»: Ιστορία, Τέχνη και Έμπνευση για τους Μαθητές

Η προβολή της ιστορικής ταινίας στο Ομήρειο Πνευματικό Κέντρο Χίου ως αφορμή για σκέψη, διάλογο και εκπαιδευτικό προβληματισμό

Με αφορμή την προβολή της ταινίας «Καποδίστριας» στο Ομήρειο Πνευματικό Κέντρο Χίου, οι μαθητές του σχολείου μας είχαν την ευκαιρία να προσεγγίσουν την ιστορική φυσιογνωμία του Ιωάννης Καποδίστριας μέσα από τον κινηματογράφο, να προβληματιστούν και να εκφράσουν τις απόψεις τους.

Το άρθρο επιμελήθηκε ο μαθητής Κωνσταντίνος Μανουράς, ενώ ιδιαίτερη συμβολή στον παιδαγωγικό σχολιασμό είχε ο συνταξιούχος εκπαιδευτικός και πρώην Διευθυντής της Δ.Δ.Ε. Χίου, κ. Καλογεράκης.

Η εκπαιδευτική αξία της ταινίας

Σύμφωνα με τον κ. Καλογεράκη, η εκπαιδευτική αξία της ταινίας είναι πολλαπλή. Μέσα από τα σκηνογραφικά πλάνα, τα κοστούμια, τις ερμηνείες και τη χρονολογική διαδρομή των γεγονότων, ο θεατής μεταφέρεται στο ιστορικό πλαίσιο της εποχής και προσεγγίζει την Ιστορία με ευχάριστο και παραστατικό τρόπο.

Παράλληλα, η ταινία στοχεύει στη συγκίνηση και στην ενίσχυση του εθνικού φρονήματος, κάτι που αποτελεί βασικό στόχο της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Οι μαθητές κατανοούν ότι ο κινηματογράφος δεν αντικαθιστά την Ιστορία, αλλά την αποδίδει μέσα από το βλέμμα και την καλλιτεχνική έκφραση του δημιουργού.

Η προσωπικότητα και το έργο του Καποδίστρια

Ο Ιωάννης Καποδίστριας αναδείχθηκε μέσα από την ταινία ως μια προσωπικότητα με έντονη προσήλωση στους στόχους του, ανιδιοτέλεια και βαθιά αγάπη για την πατρίδα. Το έργο του, μέσα σε συνθήκες χάους και οικονομικής ένδειας, περιλάμβανε την ίδρυση σχολείων, νοσοκομείων, κοινωνικών δομών, τη θέσπιση νόμων και τη σημαντική διεύρυνση των ελληνικών συνόρων.

Όπως επισημάνθηκε, αν και συχνά χαρακτηρίζεται αυταρχικός, η στάση του πρέπει να ιδωθεί μέσα στο ιστορικό πλαίσιο ενός νεοσύστατου κράτους που προσπαθούσε να οργανωθεί από το μηδέν.

Οι μαθητές μιλούν για την ταινία

Οι μαθητές εξέφρασαν ιδιαίτερα θετικές εντυπώσεις τόσο για την ταινία όσο και για την προσωπικότητα του Καποδίστρια:

«Η ταινία μας βοήθησε να καταλάβουμε καλύτερα την εποχή και τις δυσκολίες που υπήρχαν τότε. Δεν ήταν απλώς ένα μάθημα Ιστορίας, αλλά μια εμπειρία.»

«Μου άρεσε που ο Καποδίστριας παρουσιάστηκε ως άνθρωπος με αξίες και θυσίες. Φάνηκε ότι έβαλε την πατρίδα πάνω από τον εαυτό του.»

«Καταλαβαίνουμε ότι η ταινία είναι ένας τρόπος καλλιτεχνικής έκφρασης και όχι ένα σχολικό βιβλίο. Παρ' όλα αυτά, μας έκανε να θέλουμε να μάθουμε περισσότερα.»

«Ο κινηματογράφος βοηθά να δεις την Ιστορία πιο ζωντανά και να σκεφτείς πώς συνδέεται με το σήμερα.»

Οι μαθητές αναγνώρισαν ότι η ταινία αποτελεί καλλιτεχνική απόδοση των ιστορικών γεγονότων, κάτι που δεν μειώνει την αξία της, αλλά αντίθετα ενισχύει το ενδιαφέρον και την κριτική σκέψη.

Ένα μήνυμα προς τους νέους

Το βασικό μήνυμα που προκύπτει από την προβολή είναι ότι η Ιστορία μπορεί να γίνει προσιτή και ενδιαφέρουσα όταν συνδυάζεται με την τέχνη. Μέσα από ταινίες, ντοκιμαντέρ και συζητήσεις, οι μαθητές μπορούν να αποκτήσουν γνώσεις, προβληματισμούς και έμπνευση, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι πρέπει να γίνουν ιστορικοί. Ο Ιωάννης Καποδίστριας παραμένει μια διαχρονική μορφή που συνεχίζει να εμπνέει με τις αξίες, το ήθος και την προσφορά του.

«Χέρια που Σώζουν»: Μια Πρωτοβουλία Ζωής από τον Τομέα Υγείας του Εσπερινού ΕΠΑΛ Χίου

Στο Εσπερινό ΕΠΑΛ Χίου, οι μαθητές δεν μοιράζονται μόνο τα θρανία και την κούραση της ημέρας, αλλά και το όραμα για μια κοινωνία πιο ασφαλή. Αυτό το διάστημα, οι διάδρομοι του σχολείου μας αντηχούν από ένα μήνυμα ελπίδας και ευθύνης. Σε ένα σχολείο όπου η γνώση συναντά την εμπειρία ζωής και η εκπαίδευση αποκτά ουσιαστικό περιεχόμενο, οι μαθητές της Β΄ Τάξης του Τομέα Υγείας – Πρόνοιας του ανέλαβαν μια ξεχωριστή δράση με τίτλο «Χέρια που Σώζουν». Πρόκειται για μια πρωτοβουλία που ξεπερνά τα όρια της σχολικής αίθουσας και αγγίζει την ίδια την αξία της ανθρώπινης ζωής.

Από τη Θεωρία στην Πράξη

Έχοντας ήδη εκπαιδευτεί συστηματικά από τους καθηγητές τους, οι μαθητές κατέκτησαν κρίσιμες δεξιότητες: την Καρδιοπνευμονική Αναζωογόνηση (ΚΑΡΠΑ), τη θέση ανάνηψης και την αντιμετώπιση πνιγμονής με τον χειρισμό Heimlich. Με υψηλό αίσθημα ευθύνης, ανέλαβαν στη συνέχεια τον ρόλο του εκπαιδευτή, μεταδίδοντας σταδιακά αυτές τις γνώσεις σε κάθε τμήμα του σχολείου μας. Η δράση πραγματοποιείται βιωματικά. Μέσα από πρακτικές επιδείξεις, οι συμμετέχοντες μαθητές δεν είναι απλοί θεατές, αλλά εξασκούνται οι ίδιοι. Οι Πρώτες Βοήθειες, εξάλλου, δεν είναι απλώς θεωρία, αλλά μια δεξιότητα που απαιτεί ψυχραιμία, σωστή τεχνική και άμεση αντίδραση. Είναι ένα εφόδιο επιβίωσης.

Η Σημασία για το Εσπερινό Σχολείο

Η σημασία της δράσης είναι ανεκτίμητη. Σε περιπτώσεις καρδιακής ανακοπής ή πνιγμονής, τα πρώτα λεπτά είναι καθοριστικά. Η έγκαιρη παρέμβαση ενός απλού πολίτη μπορεί να αποβεί σωτήρια μέχρι να φτάσει η εξειδικευμένη βοήθεια. «Δεν χρειάζεται να είσαι γιατρός για να σώσεις μια ζωή. Χρειάζεται μόνο να ξέρεις τι να κάνεις εκείνα τα πρώτα, κρίσιμα λεπτά», αναφέρει χαρακτηριστικά ένας από τους μαθητές-εκπαιδευτές. Ιδιαίτερη αξία αποκτά η πρωτοβουλία αυτή στο πλαίσιο του σχολείου μας. Εδώ, όπου φοιτούν ενήλικες μαθητές με πολλαπλούς ρόλους ως γονείς και εργαζόμενοι, αλλά και νεότεροι που διαμορφώνουν τώρα την ταυτότητά τους, η γνώση αυτή μεταφέρεται άμεσα από το θρανίο στο σπίτι, στον χώρο εργασίας και στον δρόμο.

Όλοι γινόμαστε ένας κρίκος στην «αλυσίδα επιβίωσης».

Τα Οφέλη της Εκπαίδευσης

Τα οφέλη της δράσης «Χέρια που Σώζουν» είναι πολλαπλά:

Κοινωνική Προσφορά: Το σχολείο ανοίγεται στην κοινωνία, προετοιμάζοντας πολίτες που μπορούν να προσφέρουν βοήθεια στο δρόμο, στη δουλειά ή στο σπίτι.

Ενδυνάμωση των Μαθητών: Οι μαθητές του Τομέα Υγείας εμβαθύνουν στις γνώσεις τους μέσα από τη διδασκαλία, αναπτύσσοντας παράλληλα δεξιότητες επικοινωνίας και υπευθυνότητας.

Σύσφιξη Σχέσεων: Η δράση ενώνει τους μαθητές όλων των ειδικοτήτων, δημιουργώντας ένα κλίμα αλληλεγγύης και αλληλοσεβασμού μέσα στη σχολική κοινότητα.

Τα Οφέλη των Μαθητών-Εκπαιδευτών

Παράλληλα, οι ίδιοι οι μαθητές της Β΄ Τάξης ωφελούνται πολλαπλά. Μετατρέπονται από μαθητές σε ενεργούς φορείς προσφοράς, ενισχύοντας την αυτοπεποίθησή τους.

Μαθαίνουν να οργανώνουν και να μεταδίδουν τη γνώση με σαφήνεια, προετοιμάζοντας το έδαφος για την αυριανή τους επαγγελματική πορεία στον χώρο της Υγείας.

Ένα Μήνυμα Ελπίδας

Η δράση «Χέρια που Σώζουν» αποδεικνύει ότι το σχολείο δεν είναι μόνο χώρος μάθησης, αλλά και πηγή κοινωνικής ευαισθητοποίησης. Όταν οι μαθητές μοιράζονται γνώσεις που προστατεύουν τη ζωή, η εκπαίδευση αποκτά το βαθύτερο νόημά της. Γιατί, τελικά, τα χέρια που μαθαίνουν να προσφέρουν βοήθεια, είναι τα ίδια χέρια που μπορούν να κρατήσουν ζωντανή μια ελπίδα, να σώσουν μια ζωή.

ΛΑΓΚΑΔΟΥΣΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

«Σχολείο και Αυτοπεποίθηση: Μια διαδρομή προς την αξία»

Τα οφέλη του σχολείου στην ψυχική υγεία

Το σχολείο είναι πολλά περισσότερα από έναν χώρο γνώσης· είναι ένα πολύτιμο εργαλείο για την ψυχική μας υγεία. Κάθε μικρή επιτυχία, όπως η επίλυση μιας εξίσωσης ή η απομνημόνευση μιας παραγράφου, μας υπενθυμίζει: «Μπορώ να τα καταφέρω, έχω αξία».

Συχνά, μεγαλώνουμε σε περιβάλλοντα που εστιάζουν στο λάθος. Είναι ώρα να αλλάξουμε αυτόν τον εσωτερικό διάλογο. Αντί για αρνητικές σκέψεις, ας επιβραβεύουμε την προσπάθειά μας: «Τώρα το κατάλαβα, λειτουργεί καλά το μυαλό μου!». Δεν χρειαζόμαστε τα επιτεύγματα για να έχουμε αξία – την έχουμε ήδη επειδή υπάρχουμε. Το να συνεχίζουμε να μαθαίνουμε, ειδικά ως ενήλικες μέσα σε μια γεμάτη καθημερινότητα, είναι από μόνο του μια νίκη που αξίζει ένα «μπράβο».

Μέσα από τις προκλήσεις και τις συναναστροφές με διαφορετικούς ανθρώπους, μαθαίνουμε να διαχειριζόμαστε τα συναισθήματά μας και να χτίζουμε αυτοπεποίθηση. Ας κρατήσουμε, λοιπόν, τα θετικά. Ας σκάψουμε στην ψυχή μας και ας φυτέψουμε σπόρους καλοσύνης. Σπείρε το καλό, φρόντισέ το, και ο καρπός που θα πάρεις θα είναι μόνο δικός σου.

ΚΥΛΛΗ ΛΕΜΟΝΙΑ

Γίνε ο κρίκος στην αλυσίδα της ζωής!

Μάθημα Ζωής: 18 Φιάλες Ελπίδας από το Εσπερινό ΕΠΑΛ Χίου

Η σχολική κοινότητα του Εσπερινού ΕΠΑΛ Χίου απέδειξε για άλλη μια φορά ότι η παιδεία μεταφράζεται σε έμπρακτη προσφορά, συγκεντρώνοντας 18 φιάλες αίματος σε πρόσφατη εθελοντική αιμοδοσία.

Η δράση, που αποτελεί πλέον θεσμό για το σχολείο, πραγματοποιήθηκε σε άψογη συνεργασία με το κλιμάκιο του Νοσοκομείου Χίου «Σκυλίτσειο». Στην πρωτοβουλία συμμετείχαν ενεργά τόσο ανήλικοι όσο και ενήλικοι μαθητές, αναδεικνύοντας το σχολείο ως ένα «ζωντανό κύτταρο» της τοπικής κοινωνίας.

Η διοίκηση και οι μαθητές ευχαριστούν θερμά το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό (κ. Μαυρούλη, κ. Μπογιασκή, κ. Χαζίρη, κ. Μαρτάκη και κ. Σωτηρίου) για την καθοριστική τους συμβολή. Με αυτή τη συνεπή στάση προσφοράς, το Εσπερινό ΕΠΑΛ εμπνέει τη νέα γενιά να λειτουργεί με κοινωνική ευθύνη, δίνοντας ραντεβού για την επόμενη εθελοντική δράση.

Η συνέπεια αυτή έχει καλλιεργήσει μια κουλτούρα προσφοράς που χαρακτηρίζει το σχολείο και εμπνέει τους μαθητές του να λειτουργούν ως ενεργοί και ευαισθητοποιημένοι πολίτες.

Η διοίκηση του σχολείου και οι μαθητές ευχαριστούν θερμά το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό του νοσοκομείου για την υποστήριξη και την καθοδήγηση, καθώς και όλους όσους προσήλθαν και πρόσφεραν το «δώρο ζωής».

Ραντεβού στην επόμενη δράση, με το ίδιο χαμόγελο και την ίδια διάθεση για προσφορά!

ΞΕΝΑΚΗ ΜΑΡΙΑ

Γιατί η δική σου συμμετοχή μετράει;
Κάθε 2 δευτερόλεπτα, κάποιος κάπου χρειάζεται αίμα. Μπορεί να είναι ένας τραυματίας σε ατύχημα, ένα παιδί με μεσογειακή αναιμία ή ένας ασθενής που χειρουργείται. Το αίμα έχει ημερομηνία λήξης και οι ανάγκες δεν σταματούν ποτέ.

Η διαδικασία σε 3 απλά βήματα:

Ολιγόλεπτος έλεγχος

Ένας γιατρός επιβεβαιώνει ότι είσαι καλά (πίεση, αιμοσφαιρίνη).

Η προσφορά:

Η λήψη αίματος διαρκεί μόλις 10 λεπτά.

Η ανάκαμψη:

Απολαμβάνεις τον χυμό και το σνακ σου, νιώθοντας την ικανοποίηση της προσφοράς!

ΕΣΠΕΡΙΝΟ ΕΠΑΛ ΧΙΟΥ 2025- 2026

ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ: ΜΙΑ ΣΤΑΣΗ ΖΩΗΣ ΠΟΥ ΑΛΛΑΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ (ΚΑΙ ΕΜΑΣ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΥΣ)

Του Κώστα Μανουρά*

Ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός αποτελεί διαχρονικά έναν από τους σημαντικότερους πυλώνες ανθρωπιστικής προσφοράς στη χώρα μας. Το Περιφερειακό Τμήμα Χίου του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού, στο οποίο έχω την τιμή να είμαι μέλος και εθελοντής νοσηλευτής από το 2004, επιτελεί ένα σπουδαίο έργο. Στηρίζονται ευάλωτες κοινωνικές ομάδες, προσφέρεται εκπαίδευση στις πρώτες βοήθειες και καλλιεργείται το πνεύμα της αλληλεγγύης.

Το κίνητρό μου να γίνω εθελοντής γεννήθηκε από πολύ μικρή ηλικία, βλέποντας τη μητέρα μου, η οποία είναι και αυτή εθελόντρια από το 1996, αλλά και από την ανάγκη να νιώσω χρήσιμος και να προσφέρω ουσιαστικά στον τόπο μου και στους συμπολίτες μου. Σε μια εποχή όπου οι ανάγκες αυξάνονται, πίστεψα πως η ενεργή συμμετοχή είναι πιο δυνατή από την απλή παρατήρηση. Μέσα από τον εθελοντισμό βίωσα έντονα συναισθήματα, όπως συγκίνηση, υπευθυνότητα, συνεργασία και πάνω από όλα την αξία της ανθρώπινης επαφής. Κάθε δράση είναι ένα μάθημα ζωής.

Ο εθελοντισμός δεν απαιτεί υπεράνθρωπες δυνάμεις. Απαιτεί διάθεση προσφοράς και σεβασμό στον συνάνθρωπο, ανεξαρτήτως χρώματος, φυλής ή θρησκείας. Προσκαλώ κάθε πολίτη να γίνει μέρος αυτής της μεγάλης οικογένειας. Γιατί μέσα από τον εθελοντισμό δεν αλλάζουμε μόνο τον κόσμο γύρω μας, αλλά αλλάζουμε και τον εαυτό μας.

Με εκτίμηση,

Ο εθελοντής του Ε.Ε.Σ. & μαθητής του Εσπερινού ΕΠΑΛ Χίου Μανουράς Κώστας

ΟΤΑΝ Η ΓΝΩΣΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΑ: Η ΜΑΓΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΕΠΑΛ ΧΙΟΥ ΜΕ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Υπάρχει μια ιδιαίτερη συγκίνηση όταν δύο κόσμοι, φαινομενικά διαφορετικοί, ενώνονται κάτω από τη σκέπη της δημιουργίας και της αλληλεγγύης. Το δίμηνο Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου, το Εσπερινό ΕΠΑΛ Χίου άνοιξε μια μεγάλη αγκαλιά, αποδεικνύοντας ότι το σχολείο των «μεγάλων» είναι ένας ζωντανός πυρήνας προσφοράς για όλο το νησί.

Με πρωταγωνιστές τους μαθητές και τις μαθήτριες του Τομέα Υγείας, Πρόνοιας και Ευεξίας, οι δράσεις αυτές δεν ήταν απλώς σχολικές εκδηλώσεις, αλλά μαθήματα ανθρωπιάς.

Μια Γέφυρα Αγάπης: Από τα Νηπιαγωγεία στο Διονύσιο Οικοτροφείο
Η δραστηριότητα του τομέα αναπτύχθηκε σε δύο άξονες, καλύπτοντας ένα ευρύ φάσμα αναγκών της τοπικής κοινωνίας:

1. Χρυσόσκονη και Χαμόγελα για τους Μικρούς Μαθητές

Οι ενήλικες μαθητές των ειδικοτήτων Αισθητικής και Υγείας μεταμόρφωσαν τις σχολικές αίθουσες των Δημοτικών και Νηπιαγωγείων σε εργαστήρια χαράς. Με εργαλεία τη φαντασία και την τεχνογνωσία τους:

- Face Painting & Μακιγιάζ: Τα πινέλα πήραν φωτιά και τα προσωπάκια των παιδιών στολίστηκαν με ήρωες παραμυθιών και χριστουγεννιάτικα σχέδια. Η χρυσόσκονη έδωσε τη μαγική νότα που κάθε παιδί ονειρεύεται τις γιορτές.
- Χειροποίητα Δωράκια: Κάθε παιδί έφυγε με μια μικρή έκπληξη – χειροποίητα σαπούνια και μπάλες οξυγόνου (bath bombs), φτιαγμένα με μεράκι από τους μαθητές του ΕΠΑΛ, συνδυάζοντας την υγιεινή με το παιχνίδι.

2. Μια Ζεστή Αγκαλιά στο Διονύσιο Οικοτροφείο

Η πιο συγκινητική στιγμή της δράσης ήταν η επίσκεψη στο Διονύσιο Οικοτροφείο για άτομα με διανοητική στέρση. Εκεί, οι μαθητές του Τομέα Υγείας και Πρόνοιας έβαλαν σε εφαρμογή την πιο σημαντική τους δεξιότητα: την ενσυναίσθηση. Πέρα από τα δωράκια και την περιποίηση, οι μαθητές πρόσφεραν στους ενοίκους του οικοτροφείου τον χρόνο τους, τη συντροφιά τους και μια αίσθηση συμπερίληψης, αποδεικνύοντας ότι η ευεξία δεν αφορά μόνο το σώμα, αλλά κυρίως την ψυχή.

"Όταν τα σχολεία των μεγάλων γίνονται ένα με τα παιδιά και τις ευαίσθητες κοινωνικές ομάδες, η εκπαίδευση παύει να είναι στείρα θεωρία και γίνεται πράξη αγάπης."

Β Ταξη

Από τη Χίο στην Κύπρο: Ένα Μάθημα Ζωής και Ενσυναίσθησης μέσω του Erasmus+

Μπορεί ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα να αλλάξει τον τρόπο που βλέπουμε τον κόσμο;

Για τους μαθητές του Εσπερινού ΕΠΑΛ Χίου, η συμμετοχή στο πρόγραμμα Erasmus στην Κύπρο δεν ήταν απλώς μια ευκαιρία για πρακτική άσκηση, αλλά μια βαθιά μυητική εμπειρία στον κύκλο της ανθρώπινης ζωής.

Η Σκληρή αλλά Ανθρώπινη Πραγματικότητα στο Αυγόρου

Οι μαθητές βρέθηκαν στην περιοχή Αυγόρου, κοντά στην Αγία Νάπα, προσφέροντας τις υπηρεσίες τους σε ένα επαρχιακό γηροκομείο. Η δομή που τους υποδέχτηκε ήταν μικρή και με εμφανείς ελλείψεις, καθώς υπήρχε μόνο μία νοσηλεύτρια για όλους τους ηλικιωμένους. Παρά την ανάγκη για άμεση ανακαίνιση των υποδομών, το προσωπικό ήταν ζεστό και δοτικό, αντισταθμίζοντας τα προβλήματα με την αφοσίωσή του. Εφαρμόζοντας στην πράξη τις γνώσεις τους ως βοηθοί νοσηλευτών, οι μαθητές συμμετείχαν ενεργά:

Στη νοσηλευτική φροντίδα: Παρακολούθησαν αλλαγές σε κατακλίσεις με τη βοήθεια της νοσηλεύτριας κας Άγγελας και ειδικών συνεργατών.

Στην καθημερινή στήριξη: Βοήθησαν στο τάισμα και στη λήψη ζωτικών σημείων. Οι περισσότεροι τρόφιμοι έπασχαν από άνοια ή Alzheimer, ενώ πολλοί ήταν κατακεκλιμένοι.

Στη θεραπευτική επαφή: Πρόσφεραν μασάζ στα χέρια και στα πόδια των ηλικιωμένων, μια κίνηση που δημιούργησε έναν διάυλο επικοινωνίας πέρα από τις λέξεις.

«Εκατό ώρες διάβασμα δεν αξίζουν όσο εκείνη η μία ώρα»

Για τους συμμετέχοντες, η επαφή με την τρίτη ηλικία ξεπέρασε κάθε θεωρητική εκπαίδευση. «Πιστεύω πραγματικά πως εκατό ώρες διάβασμα δεν αξίζουν όσο εκείνη η μία ώρα στο γηροκομείο», εξομολογείται ένας μαθητής. Τα συναισθήματα ήταν ανάμεικτα: από τη μια η ανακούφιση της προσφοράς και από την άλλη ένας βαθύς ψυχικός πόνος που πήγαζε από την επαφή με ανθρώπους που «κουβαλούσαν» έντονη ενέργεια και πόνο.

Συγκλονιστική ήταν η ιστορία του κ. Αντωνάκη, ο οποίος για 13 ολόκληρα χρόνια επισκεπτόταν καθημερινά την κατάκοιτη σύζυγό του για να την τάισει και να την φροντίσει, μέχρι που τελικά έγινε και ο ίδιος τρόφιμος στο ίδιο ίδρυμα. Τέτοια παραδείγματα φώτισαν τον «κύκλο της ζωής», υπενθυμίζοντας πως ξεκινάμε ανήμποροι και συχνά καταλήγουμε στην ίδια κατάσταση.

Ο Πολιτισμός της Φροντίδας και τα «Ταμπού»

Το ταξίδι αυτό άνοιξε μια μεγάλη συζήτηση για τον τρόπο που η κοινωνία μας αντιμετωπίζει τις ευάλωτες ομάδες. Οι μαθητές παρατήρησαν την αντίθεση ανάμεσα στην τουριστική ανάπτυξη και την πολυτέλεια της περιοχής και την παραμελημένη πραγματικότητα ενός γηροκομείου.

Η λέξη «γηροκομείο» παραμένει ταμπού. Οι μαθητές ήρθαν αντιμέτωποι με το δύσκολο ερώτημα: «Πώς λες σε κάποιον ότι βρίσκεται σε γηροκομείο;». Συχνά, η απάντηση χρειαζόταν διπλωματία και ευαισθησία, όπως όταν μια μαθήτρια καθυσάχασε έναν ηλικιωμένο λέγοντάς του πως βρίσκονται απλώς «δίπλα στην εκκλησία του Άη Γιώργη».

Συμπεράσματα και Προβληματισμοί για το Αύριο

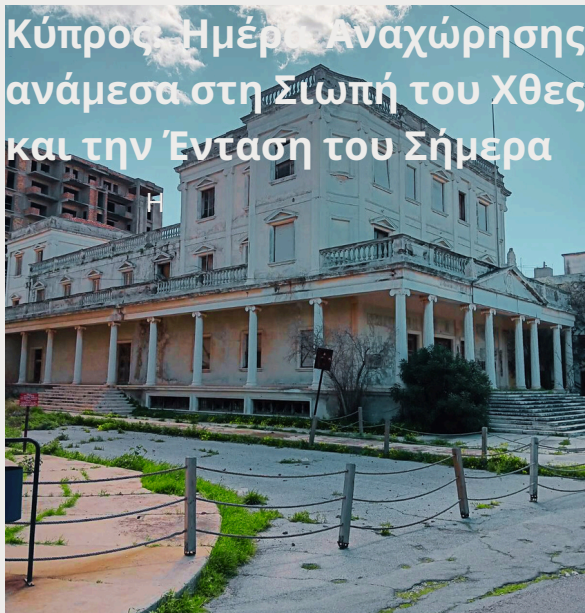
Οι μαθητές επέστρεψαν με ερωτήματα που απαιτούν απαντήσεις σε προσωπικό και πολιτικό επίπεδο:

Πώς προετοιμάζεται κανείς για τα δικά του γεράματα όταν η κοινωνία αποφεύγει αυτές τις συζητήσεις επειδή «πονάνε»;

Πώς μπορεί το σύστημα υγείας να σταματήσει να «παρκάει» τους ηλικιωμένους περιμένοντας τη φυσική φθορά;

Ποιος είναι ο ρόλος της Παιδείας στην καλλιέργεια μεγαλύτερης ενσυναίσθησης προς την τρίτη ηλικία;

Κύπρος, Ημέρα Αναχώρησης ανάμεσα στη Σιωπή του Χθες και την Ένταση του Σήμερα

Η ημέρα της επιστροφής από την Κύπρο δεν έμελλε να είναι ένας τυπικός επίλογος ταξιδιού. Ξεκίνησε με τον ήχο των ειδήσεων να αντικαθιστά την πρωινή ηρεμία: δύο πύραυλοι αναχαιτίστηκαν, η αμερικανική επίθεση στην περιοχή ήταν πλέον γεγονός.

Η γεωπολιτική σκακιέρα της Ανατολικής Μεσογείου μας θύμισε βίαια πόσο εύθραυστη είναι η ισορροπία πάνω στην οποία βαδίζουμε.

Το Βαρόσι: Εκεί που η Φαντασία Συναντά το Τραύμα

Μόλις 24 ώρες πριν, περπατούσαμε στους δρόμους της Αμμοχώστου. Η επίσκεψη στο Βαρόσι δεν ήταν μια απλή περιήγηση, αλλά μια βουτιά σε μια παγωμένη στιγμή του χρόνου.

Η ζωντανή καθημερινότητα: Αν άφηνες τη φαντασία σου ελεύθερη, η πόλη άρχιζε να «αναπνέει» ξανά. Πίσω από τα σπασμένα τζάμια, έβλεπες αντικείμενα που έμειναν εκεί από το '74, βουβά πειστήρια μιας ζωής που διακόπηκε απότομα.

Η φωνή του ξεναγού: Ο ξεναγός μας, επιστρέφοντας στη δική του γειτονιά, μας μετέφερε σε μια άλλη εποχή. Μας μίλησε για τα δικά του ξενύχτια, τη δουλειά του, τις βόλτες στους δρόμους που τώρα είναι γεμάτοι αγριόχορτα. Μέσα από τα λόγια του, η «πόλη-φάντασμα» απέκτησε ξανά πρόσωπο, ονόματα και αναμνήσεις.

Μια Επιτυχημένη Αποστολή

Με δάκρυα συγκίνησης, αλλά και αναμνήσεις από όμορφα μέρη και γεύσεις της Κύπρου, οι μαθητές εξέφρασαν τη βαθιά τους ευγνωμοσύνη στο σχολείο τους και τις καθηγήτριές τους, Θέκλα Αργυρούδη και Γεωργία Μηνασίδου.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρθηκε, αυτό το Erasmus ήταν μια προετοιμασία για την ίδια τη ζωή. Η επιβεβαίωση ήρθε μέσα από τα λόγια μιας μητέρας μαθητή: «Είμαι περήφανη για σένα, είστε χρήσιμοι πολίτες».

Αυτή η φράση σφράγισε την επιτυχία ενός ταξιδιού που μετέτρεψε την εκπαίδευση σε προσφορά και την εμπειρία σε μάθημα ανθρωπιάς.

Η Πικρή Διαπίστωση και μια Τυχαία Συνάντηση

Καθώς ετοιμάζαμε τις αποσκευές μας υπό το βάρος των νέων πολεμικών αναταράξεων, η σκέψη όλων μας ήταν κοινή: Πόσο εύκολο είναι τελικά, στις «μαύρες» μας ώρες, η ιστορία να κάνει έναν πλήρη κύκλο;

Όμως, η μοίρα μας επιφύλασσε μια αναπάντεχη ανάσα αισιοδοξίας λίγο πριν την επιβίβαση. Στο αεροδρόμιο, η αγωνία μας για τις εξελίξεις υποχώρησε μπροστά σε μια τυχαία, αλλά εμβληματική συνάντηση με τον κύριο Γεώργιο Μπαμπινιώτη. Ο καθηγητής, που βρισκόταν στην Κύπρο για τον διαγωνισμό ορθογραφίας, μας χάρισε λίγα λεπτά ουσιαστικής συνομιλίας.

Μιλήσαμε για το ταξίδι μας, αλλά και για τον τόπο μας, τη Χίο, την οποία έχει επισκεφθεί και θυμάται με αγάπη.

Αυτή η σύντομη επαφή με το πνεύμα και την ευγένεια ενός ανθρώπου των γραμμάτων λειτούργησε ως βάλασμο. Μας έκανε να αφήσουμε πίσω τον φόβο και να νιώσουμε ευγνώμονες. Φεύγοντας από την Κύπρο, κρατάμε τη σιωπή της πόλης φάντασμα ως μάθημα, αλλά και τη ζεστασιά εκείνης της συνομιλίας ως ελπίδα ότι ο πολιτισμός και ο λόγος θα είναι πάντα το ισχυρότερο αντίδοτο στο σκοτάδι.

Των Κουμελά Α. Παπαγεωργίου Μ-Σ, Λυγερού Μ, Δραγάνη Ι, Ζαροτιάδη Α

Μια συνέντευξη με άρωμα... Βενεζουέλας!

Την πρωτοείδα στην αυλή του σχολείου, σοβαρή, γλυκιά και χαμογελαστή. Μου κέντρισε αμέσως την προσοχή... Ποια είναι; Φαίνεται πως δεν είναι από δω... Μπήκε στην τάξη μαζί μας. Θα είμαστε συμμαθήτριες! Είπε το όνομά της στον υπεύθυνο καθηγητή: Μαρκάνο ... πρόσθεσε στη σειρά τέσσερα ονόματα. Τι; Αποκλείεται να το θυμάμαι... «Λέγε με απλώς Μαρκάνο», είπε με κατανόηση. Ευκαιρία, λοιπόν, αυτή τη νέα μας συμμαθήτρια να τη γνωρίσουμε καλύτερα...

-Πώς μεγαλώνουν τα παιδιά εκεί;

Στη Λατινική Αμερική τα παιδιά από μικρή ηλικία (9-10 ετών) μαθαίνουν να καθαρίζουν, να οργανώνουν το νοικοκυριό και να μαγειρεύουν, επειδή οι γονείς εργάζονται από τις 7 το πρωί έως τις 9 με 10 το βράδυ! Εννοείται ότι έχουν την υποχρέωση να μελετούν, να κάνουν τις σχολικές εργασίες και, όταν οι γονείς επιστρέφουν από τη δουλειά, αυτές πρέπει να έχουν ήδη ολοκληρωθεί! Επίσης, πρέπει να έχουν τακτοποιήσει το σπίτι και, πολλές φορές, να έχουν μαγειρέψει. Όλα αυτά γίνονται με ισοτιμία, χωρίς να έχει σημασία αν το παιδί είναι αγόρι ή κορίτσι. Έτσι, τα παιδιά μαθαίνουν να είναι ανεξάρτητα από πολύ μικρή ηλικία.

-Πώς γιορτάζετε στη Βενεζουέλα και σε ποιες περιπτώσεις;

Γιορτάζουμε με πολλή χαρά τις εθνικές επετείες, το Καρναβάλι, τη Μεγάλη Εβδομάδα, τη Γιορτή της μητέρας, τη Γιορτή του πατέρα, τη Γιορτή του παιδιού, τα Χριστούγεννα... Και τα γενέθλια είναι πολύ σημαντικά για μας, γιατί είναι μια ημέρα κατά την οποία γιορτάζουμε τη γέννηση και την ύπαρξη του ανθρώπου. Κάνουμε ένα πάρτι με φίλους και συγγενείς. Εκείνοι οργανώνουν τα πάντα, κυρίως πολλές εκπλήξεις, για να χαρεί ο εορτάζων και να τιμήσουμε τη ζωή του.

Όταν τα κορίτσια κλείνουν τα 15 τους χρόνια, οργανώνουμε μια μεγάλη γιορτή, όπως εδώ στην Ελλάδα γιορτάζετε στους γάμους, με πάρα πολλούς καλεσμένους. Τα κορίτσια χορεύουν βαλς και φορούν ένα φόρεμα πριγκιπικό. Ουσιαστικά, παύουν πλέον να είναι κορίτσια. Γίνονται δεσποινίδες και, αργότερα, γυναίκες.

-Ακολουθείς αυτές τις παραδόσεις του τόπου σου;

Ναι, προσπαθώ να συνεχίζω τις ίδιες παραδόσεις της χώρας μου και στο σπίτι μου, όσες γίνεται τουλάχιστον...

-Θα ήθελες να γυρίσεις στην πατρίδα σου;

Προς το παρόν δε σχεδιάζω να επιστρέψω στη χώρα μου ίσως στο μέλλον.

-Πότε ήρθες στην Ελλάδα και με ποια αφορμή;

Ήρθα στην Ελλάδα πριν από εννιά χρόνια για να παντρευτώ και να ζήσουμε με ασφάλεια με τον σύζυγό μου. Είναι Έλληνας και μάλιστα Χιώτης.

Πώς αισθάνεσαι που βρίσκεσαι στην Ελλάδα; Τι γνώμη έχεις γι' αυτή; Νιώθω πολύ ευλογημένη και ευγνώμων στον Θεό για τις ευκαιρίες που μου έχει δώσει να μάθω και να γνωρίσω μια νέα γλώσσα, έναν νέο πολιτισμό και, όπως σε κάθε μέρος, καλούς και κακούς ανθρώπους γιατί ο καθένας με τον τρόπο του σε βοηθά να εξελιχθείς ως άνθρωπος, να μάθεις πράγματα και να ωριμάσεις. Η Ελλάδα είναι μια πολύ όμορφη χώρα με ανθρώπους που την αγαπούν και τηρούν τα έθιμα και τις παραδόσεις τους. Λατρεύω, επίσης, τη γαστρονομία της η ελληνική κουζίνα είναι απ' τις καλύτερες που έχω δοκιμάσει.

-Πού αλλού θα ήθελες να ταξιδέψεις;

Θα ήθελα κάποια μέρα να γνωρίσω το Ισραήλ, την Αφρική και να πάω σε ένα σαφάρι!

-Στο εύχομαι! Σ' ευχαριστώ πολύ γι' αυτήν τη συνέντευξη!

Κι εγώ σ' ευχαριστώ!

Παυλιδάκη Ξανθή - Δήμητρα (Α τάξη)

-Από πού είσαι;

Έρχομαι από τη Λατινική Αμερική, από τη Βενεζουέλα συγκεκριμένα.

-Πόσο καιρό ζεις μακριά απ' τη χώρα σου;

Έφυγα από τη χώρα μου πριν από δέκα χρόνια.

-Τι σε έκανε να φύγεις; Ήταν εύκολη απόφαση;

Αναζητούσα εργασία, για να μπορέσω να βοηθήσω την οικογένειά μου, όταν ξεκίνησε η οικονομική κρίση. Όχι, δεν ήταν εύκολη απόφαση, αλλά δεν είχα άλλη επιλογή. Άφησα τις σπουδές μου ... φοιτούσα στο δεύτερο έτος στο Τμήμα Διεθνούς Εμπορίου και Τελωνείων στην Εθνική Σχολή Δημόσιας Διοίκησης και Δημόσιων Οικονομικών (ΕΝΑΗΡ) στο Καράκας.

-Μίλησέ μας για την οικογένειά σου...

Είμαι η μεγαλύτερη από τις τρεις αδελφές. Εκείνες, μαζί με τους γονείς μου, ζουν εδώ και πέντε χρόνια στο Κίτο του Εκουαδόρ. Η μεσαία είναι διευθύντρια σε εταιρεία Τελωνείων και αυτή την περίοδο σπουδάζει, για να αποκτήσει πτυχίο στις διεθνείς επιχειρήσεις. Είναι ανύπαντρη και ζει με τους γονείς μου. Η μικρότερη εργάζεται στις πωλήσεις στην ίδια εταιρεία. Είναι μητέρα ενός μωρού τεσσάρων μηνών και σύντομα θα παντρευτεί. Είμαι πολύ περήφανη για τις αδελφές μου, για όσα έχουν καταφέρει μέχρι στιγμής με πολλή προσπάθεια και θυσίες...

-Κι οι γονείς σου;

Η μητέρα μου είναι 62 ετών. Σπουδάζει για να γίνει νοσηλεύτρια. Ο πατέρας μου, 64 ετών, εργάζεται ως εργοδηγός οικοδομών και ξυλουργός. Ζούσαμε σε μια γειτονιά... η οικογένειά μας είχε πολύ περιορισμένους πόρους... Οι γονείς μου εργάστηκαν σκληρά για πολλά χρόνια, για να μας προσφέρουν το καλύτερο που μπορούσαν και να μας βοηθήσουν να προχωρήσουμε μπροστά, θυσιάζοντας πολλά...

-Θα ήθελες να μας γνωρίσεις τη χώρα σου;

Η Βενεζουέλα είναι μια χώρα με τροπικό κλίμα. Έχει πολλά πανέμορφα τοπία, όπως τις παραλίες της, τα νησιά, τα εθνικά πάρκα και το βουνό Άβιλα, τα οποία μου λείπουν πάρα πολύ ... Οι άνθρωποί της είναι πολύ εξυπηρετικοί, ευγενικοί και ιδιαίτερα χαρούμενοι, παρά τις δυσκολίες που μπορεί να περνούν. Μας αρέσει να βοηθάμε χωρίς να περιμένουμε τίποτα ως αντάλλαγμα

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΣΥΝΑΝΤΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ: ΜΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ ΤΗΣ "REALLY? TEAM"

Σε μια εποχή που οι πόλεις μας συχνά μοιάζουν γκρίζες και αποξενωμένες, η street art έρχεται να δώσει χρώμα, φωνή και ταυτότητα στους τοίχους που καθημερινά προσπερνάμε. Ένα από τα πιο εμβληματικά έργα που κοσμούν το νησί μας είναι η τοιχογραφία στην οδό Α. Κοραή, μετατρέποντας τον τοίχο του 1ου Γυμνασίου Χίου σε ένα ζωντανό μάθημα ιστορίας. Η τοιχογραφία, που υλοποιήθηκε από την ομάδα «Really? Team» (Π. Ξυνταριανός-Τσιροπινάς και Μ. Κοπριτέλης) σε συνεργασία με την «Επιτροπή Χίος 2021» του Δήμου Χίου, αποτελεί έναν φόρο τιμής στους αγώνες για ελευθερία και δικαιοσύνη.

Στη συνέντευξη που ακολουθεί, ο εικαστικός Π. Ξυνταριανός-Τσιροπινάς μας μιλά για τη διαδικασία της δημιουργίας, τη σημασία της street art στον δημόσιο χώρο και το πώς η ιστορία μπορεί να «μιλήσει» ξανά μέσα από τα σύγχρονα χρώματα, τονίζοντας πως με καλή θέληση και συνεργασία μπορούν να γεννηθούν έργα που «καταθέτουν ψυχή».

Η συνέντευξη

Πώς ξεκινήσατε να ασχολείστε με τη ζωγραφική και το graffiti;

Π. Ξυνταριανός-Τσιροπινάς: Ξεκίνησα να ζωγραφίζω από πολύ μικρός, όπως τα περισσότερα παιδιά, αλλά στην πορεία κατάλαβα ότι η εικόνα ήταν ο πιο φυσικός τρόπος για να εκφράζομαι. Ήμουν από παιδί φανατικός αναγνώστης περιοδικών comics - από τα παλιά ΑΛΜΑΝΑΚΟ και ΚΟΜΙΞ, έως τους ήρωες της MARVEL και της DC, αλλά πολύ γρήγορα με κέρδισε ο δρόμος, τα γράμματα και τα χρώματα πάνω σε μεγάλες επιφάνειες. Στην εφηβεία γνώρισα το graffiti μέσα από φίλους, και με τράβηξε η ελευθερία, η ενέργεια και η αίσθηση ότι μπορείς να αφήσεις το σημάδι σου στην πόλη. Το 2009 γεννήθηκε και η Really? Team, όταν ζωγραφίσαμε για πρώτη φορά τον τοίχο της οδού Κοραή κι έτσι αρχίσαμε να δουλεύουμε συλλογικά και να δίνουμε μεγαλύτερη κλίμακα στις ιδέες μας.

Τι σημαίνει για εσάς η ζωγραφική σε τοίχους και στον δημόσιο χώρο;

Η ζωγραφική στον δημόσιο χώρο είναι ένας τρόπος να γίνει η τέχνη προσβάσιμη σε όλους, όχι μόνο σε όσους μπαίνουν σε μια γκαλερί ή ένα μουσείο. Νιώθω ότι οι τοίχοι μπορούν να μετατρέψουν μια γειτονιά σε ανοιχτή έκθεση, να δώσουν χρώμα στην καθημερινότητα και να ανοίξουν διαλόγους για θέματα που μας αφορούν όλους. Ο δημόσιος χώρος γίνεται ένας κοινός καμβάς, όπου η εικόνα μπορεί να αλλάξει την ατμόσφαιρα του δρόμου και να δημιουργήσει αφορμές για παρατήρηση ή συζήτηση.

Από πού αντλήσατε την έμπνευση για τη συγκεκριμένη τοιχογραφία;

Η έμπνευση ήρθε κατόπιν ιδεασμού με τον συνεργάτη μου Μιχάλη Κοπριτέλλη, έπειτα από την πρόσκληση της Επιτροπής Χίος 2021 και του κ. Παύλου Καλογεράκη. Θέλαμε η σύνθεση να συνδέει στοιχεία μνήμης, θάλασσας, ταξιδιού και αγώνα, με μια πιο σύγχρονη αισθητική που να μιλά στη γλώσσα των νέων.

Τι μήνυμα θέλατε να περάσετε στον κόσμο μέσα από αυτό το έργο;

Ότι η ιστορία δεν είναι κάτι στατικό, αλλά κάτι ζωντανό που συνεχίζει μέσα από εμάς. Θέλαμε να θυμίσουμε ότι ακόμη και μέσα στις δυσκολίες υπάρχει δύναμη και προοπτική. Όταν οι άνθρωποι ενώνονται για έναν κοινό σκοπό, είναι ικανοί να «κινήσουν γη και ουρανό».

Ποια ήταν η μεγαλύτερη δυσκολία κατά τη δημιουργία;

Η διαχείριση του χώρου, οι καιρικές συνθήκες και ο περιορισμένος χρόνος. Επίσης, η πρόκληση να συνδυάσουμε το έντονο ύφος της street art με την ιστορικότητα του σημείου (Βιβλιοθήκη Κοραή, Μητρόπολη) και τα ιδανικά της Εθνικής Παλιγγενεσίας.

Πώς νιώθετε όταν βλέπετε ανθρώπους να σταματούν και να παρατηρούν το έργο σας;

Μεγάλη χαρά και ευγνωμοσύνη. Σημαίνει ότι το έργο κατάφερε να διακόψει τον «αυτόματο πιλότο» της καθημερινότητας. Είναι συγκινητικό να βλέπεις μαθητές να σηκώνουν τα μάτια από το κινητό για να «διαβάσουν» την ιστορία στον τοίχο.

Τι θα συμβουλευάτε έναν νέο ή μια νέα που θέλει να ασχοληθεί με την τέχνη;

Να δουλεύει πολύ, να πειραματίζεται και να μη φοβάται τα λάθη. Να αναζητά συνεργασίες και ομάδες, γιατί μέσα από τον διάλογο η δουλειά ωριμάζει πιο γρήγορα και η τέχνη συνδέεται ουσιαστικά με την κοινωνία.

«Για περισσότερες πληροφορίες και μια ολοκληρωμένη εικόνα του έργου της ομάδας Really? Team στην οδό Κοραή, μπορείτε να παρακολουθήσετε το σχετικό βίντεο στον παρακάτω σύνδεσμο: <https://www.youtube.com/watch?v=PqzaLOWp7IM>»

Επιμέλεια & Συνέντευξη:

Οι μαθητές και οι μαθήτριες της Β' Τάξης Τομέας Υγείας, Πρόνοιας και Ευεξίας

«ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ: ΤΟ ΛΕΠΡΟΚΟΜΕΙΟ ΧΙΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΒΟΥΛΓΑΡΗ»

Μοντέλο πορτραίτου
Αγγελίνα Γεωργιάδη

Μπορεί ένας εγκαταλελειμμένος εδώ και χρόνια χώρος, όπως το λεπροκομείο της Χίου, να εμπνέει και να «θεραπεύει» ακόμη; Ο Χιώτης φωτογράφος Γιάννης Βούλγαρης πιστεύει πως ναι.

Με περισσότερα από 500 πορτρέτα στο ενεργητικό του, μας ξεναγεί νοητά στους χώρους και την ιστορία του ιστορικού ιδρύματος, αποκαλύπτοντας την προσωπική του σχέση με την τέχνη και την αγάπη του για τον πολιτισμό του νησιού.

Η πρώτη του επαφή με τη φωτογραφία προέκυψε από παιδική περιέργεια, όταν στα χέρια του βρέθηκε μια φωτογραφική μηχανή που έφερε ο πατέρας ναυτικός σε ένα από τα ταξίδια του – «κάτι σπάνιο στη Χίο και στις μικροαστικές οικογένειες».

«Το μικρόβιο υπήρχε και η οικογένεια με στήριζε», λέει. Πολύ αργότερα, συμμετείχε στην ίδρυση της Φωτογραφικής Λέσχης Χίου το 2009, ενώ το 2007 είχε παρουσιάσει δουλειά του στην ομαδική έκθεση που έγινε για το λεπροκομείο μέσω του Ιατρικού Συλλόγου Χίου. Σήμερα μετρά σαράντα ενεργά χρόνια στην φωτογραφία.

«Το βιβλίο παραμένει η άλλη μου αγάπη», προσθέτει. «Ασχολούμαι με τον χώρο του βιβλίου, αλλά και με τα πολιτιστικά δρώμενα της Χίου. Η βιβλιοθήκη Κοραή, η φωτογραφία, ό,τι συμβαίνει στο νησί, με επίκεντρο τον Πολιτισμό, με γεμίζει χαρά».

Μοντέλο πορτραίτου
Μαρία Στέλλα Παπαγεωργίου

“Φωτογραφικές ψυχογραφίες”

Το πρότζεκτ πορτρέτων ξεκίνησε το 2015 με αφορμή το 1^ο Chios Photo Festival. «Η φωτογραφία πορτρέτου είναι διαδραστική», εξηγεί. «Σε βοηθά να δεις το πρόσωπο πίσω από την εικόνα. Τις συναντήσεις τις λέω “φωτογραφικές ψυχογραφίες”. Βρίσκεσαι με κάποιον σε έναν χώρο με ιδιαίτερη συναισθηματική βαρύτητα, όπως το λεπροκομείο, που ήταν χώρος εγκλεισμού».

Κατά την πανδημία, η ιδέα απέκτησε νέο νόημα: «Το κλείσιμο που βιώναμε το 2019-20 είχε μια αντιστοιχία με τον εγκλεισμό των ασθενών τότε. Το χρησιμοποιήσαμε με τους μαθητές μου στο ΙΕΚ ως χώρο συνάντησης και μαθητείας».

Η φωτογράφιση έχει και ψυχοθεραπευτικό χαρακτήρα.

«Ήταν τρόπος κοινωνικοποίησης σε μια εποχή που οι συναθροίσεις απαγορεύονταν. Βγαίνοντας εκεί έβλεπες γνωστά πρόσωπα και αναπτύσσεις δεξιότητες κοινωνικής και φωτογραφικής αλληλεπίδρασης», λέει ο φωτογράφος. «Η διαδικασία έχει βάθος: η αντίδραση του φωτογραφιζόμενου είναι μέρος της εμπιστοσύνης που σου δείχνει το άτομο που έχεις απέναντι σου».

Ο ίδιος παραμένει γοητευμένος από τον χώρο: «Περνάω αρκετό χρόνο στο λεπροκομείο τα τελευταία επτά χρόνια. Είναι χόμπι, μεράκι».

Το λεπροκομείο: ιστορία και μνήμη

«Αν δεν ξέρεις τι είναι αυτός ο χώρος και τον επισκεφθείς σήμερα, μοιάζει με εγκαταλελειμμένο θέρετρο. Είναι ήρεμος, μέσα στη φύση, με ρυάκι δίπλα να ρέει», λέει ο φωτογράφος.

Το λεπροκομείο είναι από τα αρχαιότερα στην Ευρώπη, από την εποχή των Γενοβέζων 1348 έως το 1958, όταν βρέθηκε το φάρμακο της λέπρας. Στη μεγαλύτερη του περίοδο φιλοξενούσε έως 250 άτομα. «Σίγουρα ήταν χώρος όπου άνθρωποι πέθαιναν, αλλά και θεραπεύονταν. Υπήρχαν γιατροί, φάρμακα και υπηρεσίες υψηλού επιπέδου για την εποχή. Ακόμη και τώρα διακρίνεις τα μαρμάρινα μπάνια και τους καυστήρες, καθώς και το μεράκι και την ποιότητα κατασκευής».

Ο φωτογράφος ελπίζει ο χώρος να αξιοποιηθεί ως μνημείο και πολιτιστικό κέντρο:

«Μπορεί να γίνει χώρος μνήμης, να φιλοξενεί πολιτιστικές εκδηλώσεις, πολυχρηστικός για την κοινωνία της Χίου. Είναι κοντά στην πόλη, με χώρο στάθμευσης και μπορεί να γίνει ζωντανός πυρήνας πολιτισμού και μνήμης».

Το λεπροκομείο γλίτωσε από τη μεγάλη φωτιά του περασμένου Ιούνη, που έφτασε στα όρια των κτιρίων, κάτι που θα ήταν καταστροφικό μιας και όλα τα κτίρια είναι φτιαγμένα από ξύλο και σοβάδες.

Το μέλλον των φωτογραφιών

«Αρκετές φωτογραφίες από το πρότζεκτ, έχουν ήδη παρουσιαστεί σε εκθέσεις. Σκοπεύω κάποια στιγμή να δημιουργήσω ένα βιβλίο-άλμπουμ με περίπου 100 χαρακτηριστικά πορτρέτα, ένα απόσταγμα της δουλειάς μου. Το υλικό είναι πολύ μεγάλο για να εκτεθεί όλο, αλλά ίσως γίνει ψηφιακή προβολή ή αναβάθμιση της εικαστικής παρουσίασης», λέει.

«Το γοητευτικό είναι η χαρά να φωτογραφίζω νέα πρόσωπα. Κάθε φορά το φως, η συζήτηση και η έκφραση του μοντέλου δίνουν κάτι διαφορετικό. Η διαδικασία είναι πάντα μαθητεία. Αν νομίζεις ότι τα ξέρεις όλα, κλείνεις τη μηχανή και σταματάς να φωτογραφίζεις», προσθέτει.

Στο πρότζεκτ κυριαρχούν γυναικείες μορφές: «Οι άντρες σπάνια επιλέγουν να φωτογραφηθούν. Δύο-τρεις άντρες έχω φωτογραφίσει, αλλά το 99% είναι γυναίκες».

Όσο για την τεχνητή νοημοσύνη, ο φωτογράφος παρατηρεί:

«Η μοναδικότητα του ανθρώπου δεν μπορεί να αντικατασταθεί. Η τεχνητή νοημοσύνη θα αλλάξει πολλά, αλλά η τέχνη του πορτρέτου είναι προσωπική και μοναδική. Έχει πολλά θετικά στην ιατρική και αλλού, αλλά κρατώ μικρό καλάθι για το μέλλον της».

Της Μαρίας - Στέλλας Παπαγεωργίου

Μοντέλο πορτραίτου
Ιωάννα Πασσαδη

Μοντέλο πορτραίτου
Δάφνη Γεωργιοπούλου

ΚΕΝΤΡΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΕΙΦΟΡΙΑ ΟΜΗΡΟΥΠΟΛΗΣ ΧΙΟΥ

Εξερεύνηση στο δάσος από μια δραστήρια και δημιουργική περιβαλλοντική παρέα τεσσάρων σχολείων!

Της Καλλίοπης Αυγουστίδη

Όσα ακούσαμε στο Κέντρο Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης ήταν ιδιαίτερα όμορφα, ουσιαστικά και βαθιά ενημερωτικά. Δεν ήταν απλώς μια παρουσίαση γνώσεων ήταν μια πρόσκληση σκέψης και στάσης ζωής. Μια υπενθύμιση για κάτι που ίσως το προσπερνάμε, αλλά έχει τεράστια σημασία: τη λέξη τοπίο. Και μένω συνειδητά σε αυτή τη λέξη. Γιατί τοπίο δεν είναι μόνο τα δέντρα, τα ποτάμια και τα βουνά. Τοπίο είμαστε εμείς. Εμείς που ζούμε μέσα σε αυτό, που το διαμορφώνουμε και ταυτόχρονα μας διαμορφώνει. Εμείς, όταν επιλέγουμε να είμαστε συνδεδεμένοι με τη φύση και όχι αποκομμένοι από αυτήν. Γι' αυτό και δεν αρκεί να ακούμε ή να μαθαίνουμε.

Χρειάζεται δράση. Ας δημιουργήσουμε ευκαιρίες, όταν ο καιρός το επιτρέπει, για να ενωθούμε ξανά με τη φύση. Όχι με κάτι περίπλοκο ή εντυπωσιακό, αλλά με κάτι απλό και αληθινό. Για παράδειγμα, την οργάνωση ενός πικ νικ στη φύση. Όπως κάνανε παλιά. Τότε που δεν είχε σημασία το φαγητό, ούτε τα λεφτά, ούτε η κατανάλωση. Σημασία είχε η ξεγνοιασιά. Το να είμαστε μαζί. Το να γελάμε, να μιλάμε, να μοιραζόμαστε στιγμές, να διασκεδάσουμε κάτω από τον ανοιχτό ουρανό, με το χώμα, τα δέντρα και τους ήχους της φύσης γύρω μας. Να επικοινωνούμε με τη φύση, όχι σαν επισκέπτες, αλλά σαν κομμάτι της. Και έτσι, σιγά σιγά, να γινόμαστε ξανά μέρος του τοπίου. Γιατί τελικά, το τοπίο δεν είναι μόνο γύρω μας. Το τοπίο είμαστε κι εμείς.

ΟΙ ΛΑΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΧΙΟΥ: ΈΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΦΥΣΗ

Με αφορμή την παρουσίαση της Τεχνολόγου Γεωπόνου, Αργυρούδη Ειρήνης

Στο πλαίσιο των Περιβαλλοντικών Προγραμμάτων, είχαμε την ευκαιρία να βυθιστούμε στον μαγικό κόσμο της τουλίπας μέσα από την εξαιρετική εισήγηση της κ. Αργυρούδη Ειρήνης. Η Τεχνολόγος Γεωπόνος μας μετέφερε από τους βυζαντινούς κήπους και την οθωμανική αυλή, μέχρι τους κάμπους της Χίου, υπενθυμίζοντάς μας ότι αυτό το λουλούδι δεν είναι απλώς ένα στολίδι της φύσης, αλλά ένα κομμάτι της ιστορίας μας.

Από την Ανατολή στην Ευρώπη

Όπως μάθαμε, η τουλίπα έχει βαθιές ρίζες στην περιοχή μας. Οι Έλληνες και οι Οθωμανοί υπήρξαν οι πρώτοι συστηματικοί καλλιεργητές της. Ήδη από τον 12ο αιώνα, η τουλίπα κοσμούσε τα αρχιγράμματα βυζαντινών Βιβλίων, ενώ τον 15ο αιώνα ο Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής απογείωσε την καλλιέργειά της. Στην Ευρώπη και συγκεκριμένα στην Ολλανδία, έφτασε πολύ αργότερα, στα τέλη του 16ου αιώνα, για να εξελιχθεί στο πολύτιμο εμπόρευμα που όλοι γνωρίζουμε σήμερα.

Οι «Λαλάδες» της Χιώτικης Γης

Η κ. Αργυρούδη έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στα τέσσερα είδη αυτοφυούς τουλίπας που φιλοξενεί το νησί μας, γνωστά στους ντόπιους ως «Λαλάδες»:

- Tulipa graecox (Τουρκολαλάς): Εντυπωσιακή σε ύψος (έως 70 εκ.), με πορτοκαλοκόκκινα άνθη.
- Tulipa agenensis (Φραγκολαλάς): Με τα χαρακτηριστικά μαύρα στίγματα στο εσωτερικό του άνθους.
- Tulipa clusiana (Πολίτικο λαλαδάκι): Ένα σπάνιο, κομψό λευκό άνθος με πορφυρές ραβδώσεις.
- Tulipa undulatifolia (Κυματόφυλλη): Μια χαμηλή τουλίπα με κυματιστά φύλλα, που κινδυνεύει άμεσα με εξαφάνιση.

Οικολογία και Καλλιεργητικές Φροντίδες

Μέσα από την παρουσίαση, κατανοήσαμε τις ανάγκες του φυτού. Η τουλίπα αγαπά τα ηλιαζόμενα, αμμοπηλώδη εδάφη και είναι ιδιαίτερα ανθεκτική στο κρύο του χειμώνα. Η κ. Αργυρούδη μας εξήγησε τη σημασία της σωστής λίπανσης (N-P-K) και της άρδευσης, τονίζοντας ότι ο βολβός χρειάζεται προσοχή και σωστή αποθήκευση μετά την άνθηση, ώστε να ξαναδώσει ζωή την επόμενη χρονιά.

Ένα Μήνυμα Προστασίας

Το σημαντικότερο μάθημα της παρουσίασης, ωστόσο, ήταν αυτό της περιβαλλοντικής συνείδησης. Η τουλίπα στη Χίο, όπως και στην Κύπρο, απειλείται.

«Η αγάπη στη φύση πρέπει να εκδηλώνεται με προστασία και όχι με καταστροφή», τονίστηκε χαρακτηριστικά.

Το κόψιμο των λουλουδιών για τα βάζα αποτελεί σοβαρό πλήγμα για τη βιοποικιλότητα. Οφείλουμε να γίνουμε εραστές της φύσης που φωτογραφίζουν και θαυμάζουν, όχι που εκριζώνουν και καταστρέφουν.

Ευχαριστούμε θερμά την κ. Αργυρούδη Ειρήνη για τις πολύτιμες γνώσεις και την έμπνευση που μας προσέφερε για την προστασία της χλωρίδας του τόπου μας. (Η φωτογραφία είναι της Μυρόπης Καμπούρη)

Εμμανουέλα Λυγερού Γ Τάξη

**ΑΠΟ ΤΗ ΦΛΟΥΔΑ ΣΤΟ ΑΡΩΜΑ:
ΤΡΟΠΟΙ ΧΡΗΣΗΣ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΟΕΙΔΩΝ ΠΟΥ
ΤΕΙΝΟΥΝ ΝΑ ΞΕΧΑΣΤΟΥΝ»**

Της Καλλιόπης Αυγουστίδη

Τα εσπεριδοειδή της Χίου, και ιδιαίτερα το Χιώτικο Μανταρίνι (που είναι προϊόν ΠΟΠ), δεν είναι απλώς καρποί· είναι η "ψυχή" του Κάμπου και ένα τεράστιο κεφάλαιο της τοπικής γαστρονομίας.

Τα εσπεριδοειδή της Χίου, και ιδιαίτερα το Χιώτικο Μανταρίνι (που είναι προϊόν ΠΟΠ), δεν είναι απλώς καρποί· είναι η "ψυχή" του Κάμπου και ένα τεράστιο κεφάλαιο της τοπικής γαστρονομίας.

Πέρα από τον Χυμό

ΤΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΟΕΙΔΩΝ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

1. Η "Μυστική" Φασολάδα με Μανταρίνι

Ίσως η πιο χαρακτηριστική παλιά συνήθεια που σήμερα ξενίζει τους περισσότερους. Στη Χίο, κατά τη διάρκεια του βρασμού της φασολάδας, οι νοικοκυρές έριχναν μέσα ολόκληρες φλούδες από χιώτικο μανταρίνι ή ξύσμα. Το άρωμα του μανταρινιού εξισορροπούσε τη γήινη γεύση του οσπρίου και έδινε μια απίστευτη φρεσκάδα.

2. Κρασάτες Σουπιές με Φλούδες Εσπεριδοειδών

Μια παλιά ναυτική και καμπίσια συνταγή. Οι σουπιές μαγειρεύονταν με κρεμμύδι και κρασί, αλλά το "κλειδί" ήταν οι αποξηραμένες φλούδες πορτοκαλιού ή νεραντζιού που προστίθεντο στην κατσαρόλα. Αυτό το πάντρεμα θαλασσινού και κίτρου είναι κάτι που σπάνια συναντάμε πλέον στα σπίτια.

3. Το Χιώτικο "Υποβρύχιο" Μανταρίνι

Ενώ όλοι γνωρίζουμε το υποβρύχιο μαστίχα, παλαιότερα στον Κάμπο έφτιαχναν υποβρύχιο (γλυκό του κουταλιού που ζυμώνεται) αποκλειστικά από χυμό και ξύσμα μανταρινιού. Ήταν ένα πολύ εργατικό γλυκό που απαιτούσε συνεχή ανάδευση, αλλά η γεύση του ήταν η απόλυτη συμπύκνωση του αρώματος του περιβολιού.

4. Λικέρ από "Κουκούτσια" Νεραντζιού

Τίποτα δεν πήγαινε χαμένο. Ενώ το φλούδι γινόταν γλυκό του κουταλιού και ο χυμός χρησιμοποιούνταν στα φαγητά, τα κουκούτσια από τα νεράντζια τα μάζευαν, τα στέγνωναν και τα έβαζαν σε οινόπνευμα με ζάχαρη για να φτιάξουν ένα πικρό, χωνευτικό λικέρ, πλούσιο σε πηκτίνη και αρώματα.

5. Αμυγδαλωτά με Ανθόνερο και Μανταρίνι

Τα κλασικά αμυγδαλωτά της Χίου παλιά δεν είχαν μόνο μαστίχα. Στον Κάμπο, τα "ζύμωναν" με ανθόνερο (από τα άνθη της πορτοκαλιάς) και πρόσθεταν φιλοκομμένο "ζουμί" από γλυκό κουταλιού μανταρίνι μέσα στη ζύμη του αμυγδαλού.

6. Πορτοκαλόπιτα του Κάμπου (με ολόκληρα φρούτα)

Σε αντίθεση με τις σύγχρονες πορτοκαλόπιτες με φύλλο κρούστας, η παλιά συνταγή απαιτούσε το βράσιμο ολόκληρων των πορτοκαλιών μέχρι να μαλακώσουν τελείως, την πολτοποίησή τους και τη χρήση αυτού του πολτού ως βάση για ένα πυκνό, υγρό κέικ που θύμιζε περισσότερο πουτίγκα.

Ο ΚΑΜΠΟΣ ΤΗΣ ΧΙΟΥ : Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΟ «ΤΕΛΟΣ» ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΧΥΜΟΠΟΙΗΣΗΣ

Της Καλλιόπης Αυγουστίδη

Ο Κάμπος της Χίου, αυτό το μοναδικό σύμπλεγμα ιστορίας, αρχιτεκτονικής και φύσης, βρίσκεται σήμερα αντιμέτωπος με μια από τις μεγαλύτερες προκλήσεις της σύγχρονης ιστορίας του. Το οριστικό κλείσιμο της μονάδας επεξεργασίας εσπεριδοειδών δεν αποτελεί απλώς μια οικονομική είδηση· σηματοδοτεί το τέλος ενός μοντέλου που κράτησε την περιοχή ζωντανή για δεκαετίες. Το ερώτημα που τίθεται πλέον επιτακτικά είναι σαφές: Θα επιτρέψουμε στον Κάμπο να αλλοιωθεί ανεπιστρεπτί ή θα τον καθοδηγήσουμε προς μια νέα, ποιοτική αναγέννηση;

Η Απειλή της Ταυτοτικής Αλλοίωσης. Η παύση της βιομηχανικής απορρόφησης της παραγωγής δημιουργεί ένα επικίνδυνο κενό. Ο φόβος της οικονομικής απαξίωσης ωθεί ήδη ορισμένους παραγωγούς στην αναζήτηση εύκολων λύσεων: την αλλαγή καλλιέργειας με είδη ξένα προς το μικροκλίμα της περιοχής ή, ακόμα χειρότερα, την εγκατάλειψη της γης. Αν η «αλλαγή ταυτότητας» του Κάμπου βασιστεί αποκλειστικά στο βραχυπρόθεσμο οικονομικό όφελος, κινδυνεύουμε να δούμε τα περιβόλια να μετατρέπονται σε απομονωμένες οικιστικές νησίδες, χάνοντας τον ενιαίο χαρακτήρα που κατέστησε την περιοχή μνημείο πολιτιστικής κληρονομιάς.

Το Μοντέλο της Οικοτεχνίας: Η Ισχύς εν τη Ενώσει Η λύση δεν βρίσκεται στη νοσταλγία της μαζικής παραγωγής, αλλά στην ανάδειξη της μοναδικότητας. Ο Κάμπος μπορεί και πρέπει να μεταβεί από το μοντέλο του «ανώνυμου χυμού» στο μοντέλο του επώνυμου, χειροποίητου προϊόντος.

Οικιακή Μεταποίηση: Η ενθάρρυνση των κατοίκων για τη δημιουργία πιστοποιημένων οικοτεχνιών μπορεί να δώσει νέα πνοή. Το χιώτικο μανταρίνι και τα άνθη των εσπεριδοειδών έχουν τεράστια προστιθέμενη αξία όταν μετατρέπονται σε αιθέρια έλαια, παραδοσιακά γλυκά και γαστρονομικά προϊόντα υψηλής ποιότητας.

Συνεργατική Διαφήμιση: Η ενοποίηση των παραγωγών κάτω από μια κοινή «ομπρέλα» προβολής θα επιτρέψει στον Κάμπο να συστηθεί εκ νέου στη διεθνή αγορά. Δεν πουλάμε απλώς καρπούς, αλλά την ιστορία και την εμπειρία που τους συνοδεύει.

Ο Γαστρονομικός Τουρισμός ως Καταλύτης Η γαστρονομία είναι η ισχυρότερη γέφυρα μεταξύ παραγωγής και τουρισμού. Ο Κάμπος έχει τη δυνατότητα να εξελιχθεί σε έναν αυτόνομο γαστρονομικό προορισμό, όπου ο επισκέπτης θα περιηγείται στα μαγανοπηγάδα, θα δοκιμάζει γεύσεις που δεν υπάρχουν πουθενά αλλού στον κόσμο και θα συμμετέχει ενεργά στην επιβίωση του τόπου.

Το κλείσιμο του εργοστασίου χυμού δεν πρέπει να εκληφθεί ως η αρχή της παρακμής, αλλά ως η ευκαιρία για μια συνειδητή στροφή στην ποιότητα. Η κοινωνική συνοχή των κατοίκων και η προσήλωσή τους στην ανάδειξη του «μοναδικού» είναι τα μόνα όπλα που μπορούν να διασφαλίσουν ότι ο Κάμπος θα παραμείνει ένας ζωντανός κήπος και όχι ένα βουβό μουσείο του παρελθόντος

Η Μυστική Ομορφιά της Λευκής Ελιάς**Η Ανακάλυψη της Λευκής Ελιάς**

Η μέρα ξεκίνησε όπως κάθε άλλη, ακολουθώντας την καθιερωμένη μου διαδρομή για τα καθημερινά ψώνια. Μέσα στη γνώριμη ρουτίνα της πόλης και της κίνησης, το βλέμμα μου έπεσε τυχαία σε μια εικόνα που σταμάτησε τον χρόνο: μια ελιά διαφορετική από τις άλλες, που μου κίνησε αμέσως την περιέργεια.

Ανάμεσα στα ασημένια φύλλα των ελαιώνων, όπου το φως του ήλιου παιχνιδίζει με τη σκιά, μια ασυνήθιστη λάμψη τραβάει το βλέμμα: οι καρποί της λευκής ελιάς. Μικρά, υπόλευκα στολίδια, σχεδόν διάφανα στο φως, που μοιάζουν περισσότερο με μαργαριτάρια παρά με ελιές.

Η λευκή ελιά δεν είναι συνηθισμένο φαινόμενο. Πρόκειται για σπάνια ποικιλία που συναντάται σποραδικά σε ορισμένες περιοχές της Κρήτης, της Πελοποννήσου και σε λίγα ακόμη μέρη της Ελλάδας. Οι καρποί της ωριμάζουν παίρνοντας χρώμα κρεμ, ελεφαντόλευκο ή υποκίτρινο, και μόνο λίγες ελιές στο ίδιο δέντρο αποκτούν απαλή ρόδινη ή μωβ απόχρωση καθώς προχωρά η ωρίμανση.

Της Καλλιόπης Αυγουστίδη

«ΤΑ ΠΕΤΡΙΝΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ: ΤΑ 7 ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΗΣ ΧΙΟΥ»

Η Χίος δεν είναι νησί που απλώς το βλέπεις· είναι νησί που το περπατάς. Κάτω από τα πόδια του περιπατητή ξεδιπλώνεται μια ζωντανή ιστορία αιώνων, χαραγμένη σε πέτρα, χώμα και μνήμες. Τα ιστορικά περιπατητικά μονοπάτια της Χίου δεν είναι απλές διαδρομές αναψυχής· είναι δρόμοι επικοινωνίας, επιβίωσης και πολιτισμού. Πρόκειται για παλιά καλντερίμια, μουλαρόδρομους και αγροτικά περάσματα που ένωναν χωριά, κάστρα, μοναστήρια, καλλιέργειες και λιμάνια. Από τα Μαστιχοχώρια μέχρι τον Ανάβατο και από τα Καρδάμυλα μέχρι τη Νέα Μονή, τα μονοπάτια αυτά κουβαλούν ιστορίες εμπόρων, καλλιεργητών, προσκυνητών και αγωνιστών. Εκεί περνούσε η μαστίχα, εκεί αντηχούσαν νέα και προειδοποιήσεις, εκεί γράφτηκε η καθημερινότητα της Χίου. Ο περιπατητής που τα ακολουθεί σήμερα αναγνωρίζει τα σημάδια του παρελθόντος: ξερολιθιές, πέτρινα γεφύρια, παλιά πηγάδια, εκκλησάκια και εγκαταλειμμένους οικισμούς. Το τοπίο αλλάζει ρυθμό, όπως αλλάζει και ο χρόνος – πιο αργός, πιο ουσιαστικός, χωρίς βιασύνη. Δεν είναι τυχαίο ότι πολλά από αυτά τα μονοπάτια συμπίπτουν με περιοχές ιδιαίτερης φυσικής και ιστορικής αξίας. Η ανάδειξη και η σήμανση των ιστορικών περιπατητικών μονοπατιών της Χίου αποτελεί σήμερα μια σημαντική πολιτιστική και αναπτυξιακή ευκαιρία. Δεν αφορά μόνο τον εναλλακτικό τουρισμό, αλλά και τη συλλογική μνήμη: τη σύνδεση των κατοίκων με τον τόπο τους και τη μετάδοση της τοπικής ιστορίας στις νεότερες γενιές. Γιατί στη Χίο, η ιστορία δεν βρίσκεται μόνο στα μουσεία και στα βιβλία. Βρίσκεται στο μονοπάτι που στρίβει πίσω από το χωριό, στην πέτρα που γυαλίστηκε από χιλιάδες βήματα και στη διαδρομή που, αν την ακολουθήσεις, σε πάει λίγο πιο κοντά στο παρελθόν – και αρκετά πιο κοντά στον ίδιο τον τόπο.

Ο επισκέπτης – αλλά και ο ίδιος ο Χιώτης – μπορεί να τα αναγνωρίσει μέσα από συγκεκριμένες, ιστορικά φορτισμένες διαδρομές που έχουν περπατηθεί επί αιώνες. Ενδεικτικά, τα πιο γνωστά επτά ιστορικά περιπατητικά μονοπάτια της Χίου είναι τα εξής:

1. Ανάβατος – Αυγώνυμα

Ένα από τα πιο εμβληματικά μονοπάτια του νησιού, που ενώνει δύο μεσαιωνικούς οικισμούς. Πέτρα, θέα και ιστορία σε απόσταση αναπνοής – εδώ ο χρόνος δεν περπατά, στέκεται.

2. Νέα Μονή – Ανάβατος

Διαδρομή προσκυνητών και κατοίκων, που συνδέει το βυζαντινό μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς με τον «νεκρό» οικισμό-σύμβολο της Χίου.

3. Ολύμποι – Μεστά

Καρδιά των Μαστιχοχωρίων. Ένα μονοπάτι που εξυπηρετούσε τη μεταφορά της μαστίχας και ένωνε δύο από τους πιο καλοδιατηρημένους μεσαιωνικούς οικισμούς.

4. Πυργί – Ολύμποι

Σύντομη αλλά ιστορικά πυκνή διαδρομή, ανάμεσα σε χωριά που μιλούν με ξυστά και πέτρα για τη ζωή στον νότο του νησιού.

5. Βολισσός – Αγία Μαρκέλλα

Παραδοσιακό μονοπάτι προσκυνητών, που ακολουθείται εδώ και αιώνες προς το σημαντικότερο θρησκευτικό προσκύνημα της Χίου.

6. Καρδάμυλα – Ναγός

Παλιός δρόμος επικοινωνίας βόρειων χωριών με τη θάλασσα, δεμένος με τη ναυτική και αγροτική ιστορία της περιοχής.

7. Κάμπος Χίου – περιπατητικές διαδρομές αρχοντικών

Όχι ένα μονοπάτι, αλλά ένα δίκτυο ιστορικών περασμάτων ανάμεσα σε περιβόλια, πύργους και αρχοντικά, που αποκαλύπτει έναν άλλον, αρχοντικό κόσμο της Χίου.

Της Καλλιόπης Αυγουστίδη

Ανάβατος. Η σιωπή που λέει πολλά

Ιστορικά σημεία στη Χίο που αξίζει να επισκεφθείτε για τη βιομηχανική τους ιστορία

Η Χίος που όλοι γνωρίζουμε είναι το νησί της μαστίχας και των καπεταναίων. Υπάρχει όμως και μια άλλη Χίος, σμιλεμένη από τον μόχθο της εργατιάς, τη δύναμη του ανέμου και τη ζέση των καμινιών. Στην παραλιακή ζώνη του νησιού, δύο ιστορικά σύνολα στέκουν ως αδιάψευστοι μάρτυρες μιας εποχής μεγάλης βιομηχανικής ακμής: οι Μύλοι στα Ταμπάκικα και τα Κεραμεία.

Στο αφιέρωμα που ακολουθεί, δύο μαθητές ενώνουν τις δυνάμεις τους για να φωτίσουν αυτά τα μνημεία. Ο Μάρκελλος Λυγερός μας ξεναγεί στους εμβληματικούς Μύλους στα Ταμπάκικα, ενώ η Κίκα Χατζηδημητρίου, μέσα από το οικογενειακό της αρχείο, μας μεταφέρει στον «κόκκινο γίγαντα» των Κεραμείων.

Οι Μύλοι στα Ταμπάκικα

Του Μάρκελλου Λυγερού

Τα Ταμπάκικα, στη βόρεια πλευρά της πόλης της Χίου, αποτελούν ένα από τα πιο υποβλητικά τοπία του νησιού. Εκεί, η βιομηχανική κληρονομιά συνάντησε το Αιγαίο, με τους εμβληματικούς μύλους να στέκουν σήμερα ως το πιο αναγνωρίσιμο "post card" σημείο του νησιού.

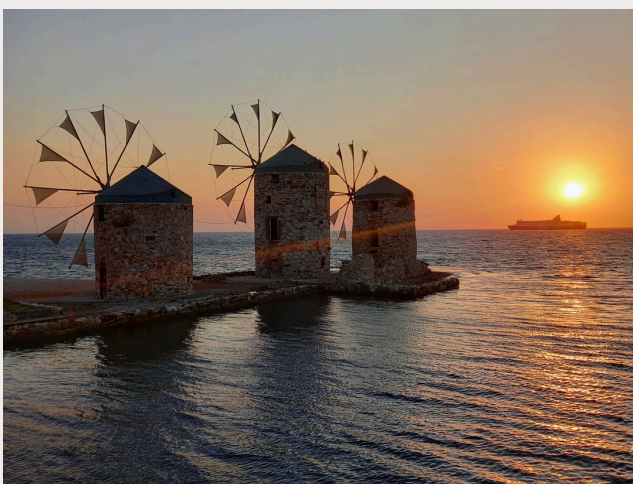
Η Ιστορική Διαδρομή

Στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα, η περιοχή έσφυζε από ζωή. Οι μύλοι αυτοί είχαν μια ιδιαιτερότητα: δεν άλεθαν σιτηρά, αλλά φλοιό πεύκου και βελανιδιάς για την παραγωγή τανίνης, απαραίτητης για την κατεργασία των δερμάτων στα γειτονικά βυρσοδεφεία (ταμπάκικα). Πρόκειται για λιθόκτιστα οικοδομήματα με ξύλινες φτερωτές, που ακολουθούν τον τύπο του μεσογειακού ανεμόμυλου.

Η Αναστήλωση ως Πόλος Έλξης

Μετά από χρόνια εγκατάλειψης, η αναστήλωση των τεσσάρων μύλων αποτέλεσε μια κίνηση διάσωσης της ταυτότητας της Χίου. Σήμερα, οι μύλοι αποτελούν πόλο έλξης για χιλιάδες τουρίστες:

- Φωτισμός & Αισθητική: Ο καλλιτεχνικός φωτισμός τη νύχτα μεταμορφώνει το σκηνικό σε κάτι ειδυλλιακό.
- Instagrammable Spot: Είναι το νούμερο ένα σημείο για φωτογραφίες, ειδικά κατά το ηλιοβασίλεμα.
- Πολιτιστική Σύνδεση: Συνδέουν την πόλη με τον Βροντάδο, προσφέροντας μια μοναδική παραθαλάσσια διαδρομή.

Μια Κοινότητα Ανθρώπων και Μόχθου

Το εργοστάσιο δεν ήταν μόνο μηχανές· ήταν ο παλμός της τοπικής κοινωνίας. Από το 1936, το Σωματείο Κεραμοποιών Χίου συσπείρωνε τους εργάτες, οι οποίοι αποτελούσαν μια δεμένη κοινότητα που γιόρταζε με λαμπρότητα κάθε χρόνο του Αγίου Πνεύματος στον Άγιο Γιάννη των Στενακούδων.

Μεγαλώνοντας με τις μνήμες του παππού μου, η αίσθηση της απότομης παύσης παραμένει συγκλονιστική. Όπως συχνά λέω, ο χρόνος στα Κεραμεία μοιάζει να πάγωσε σε μια συγκεκριμένη στιγμή. Όλα είναι εκεί, ακριβώς όπως την τελευταία μέρα λειτουργίας, το 1988. Τα εργαλεία στους πάγκους, οι σημειώσεις στους τοίχους, η σκόνη του πηλού... Είναι σαν οι άνθρωποι να έφυγαν για ένα διάλειμμα και να ξέχασαν να επιστρέψουν.

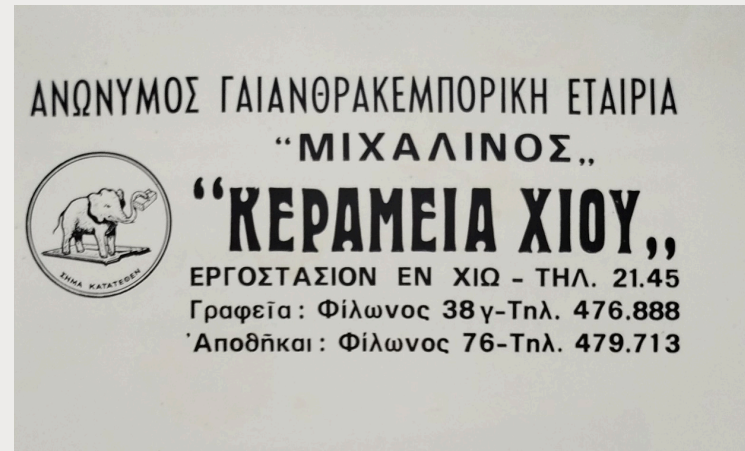
Το Σήμερα και η Προοπτική του Μέλλοντος

Αν και οι μηχανές σώπασαν οριστικά πριν από δεκαετίες, η αρχιτεκτονική γοητεία της κόκκινης πλίνθου κόντρα στο γαλάζιο της θάλασσας παραμένει αλώβητη. Ο χώρος σήμερα, αν και ιδιωτικός και περιφραγμένος (ιδιοκτησίας του ομίλου Κολλάκη), συνεχίζει να προκαλεί δέος. Παρά τα κατά καιρούς επενδυτικά σχέδια για τουριστική αξιοποίηση, οι εμβληματικές καμινάδες στέκουν ακόμα σιωπηλές, περιμένοντας τη στιγμή που η βιομηχανική αυτή κληρονομιά θα βρει ξανά τη θέση της στο μέλλον του νησιού.

Πώς να Ζήσετε την Εμπειρία

Σήμερα, ο επισκέπτης μπορεί να θαυμάσει το μεγαλείο του συγκροτήματος περπατώντας στην παραλία του Κονταρίου. Η καλύτερη στιγμή είναι την ώρα του ηλιοβασιλέματος, όταν το φως του ήλιου «ανάβει» ξανά το κόκκινο των τούβλων, θυμίζοντας τη φωτιά που έκαιγε κάποτε στα καμινία του «Ελέφαντα».

Το άρθρο συντάχθηκε από την Κίκα Χατζηδημητρίου, μαθήτρια, με βάση πληροφορίες από το οικογενειακό της αρχείο και τις μαρτυρίες του παππού της, εργαζόμενου στα Κεραμεία (Φεβρουάριος 2026).

ΚΕΡΑΜΕΙΑ ΧΙΟΥ: Ο «ΚΟΚΚΙΝΟΣ» ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΠΟΥ ΕΚΤΙΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Της Κίκας Χατζηδημητρίου

Στο παραλιακό μέτωπο των Θυμιανών, εκεί που το κύμα χτυπά τα ερείπια μιας άλλης εποχής, υψώνεται το επιβλητικό συγκρότημα των «Κεραμείων Χίου Α.Ε.». Για εμένα, αυτό το μέρος δεν είναι απλώς ένα βιομηχανικό μνημείο· είναι οι ρίζες μου. Μέσα από το προσωπικό αρχείο της οικογένειάς μου και τις αφηγήσεις του παππού μου, που αφιέρωσε τη ζωή του δουλεύοντας σε αυτά τα καμινία, ανασύρω την ιστορία του «κόκκινου» γίγαντα που σφράγισε τη Χίο.

Η Ιστορία της «Πύρινης» Παραγωγής και ο Εμβληματικός «Ελέφας»

Το εργοστάσιο ιδρύθηκε το 1925 από την εταιρεία «Μιχαλινός», αξιοποιώντας την άριστη τοπική άργιλο και τις πρωτοποριακές ευρωπαϊκές πρέσες του οίκου Morando. Σήμα κατατεθέν του ήταν ο «Ελέφας»· ένα λογότυπο που επιλέχθηκε για να συμβολίσει την απαρámιλλη στερεότητα και αντοχή των υλικών του. Η έμπνευση δεν ήταν τυχαία, καθώς κατά την εξόρυξη της πρώτης ύλης στο σημείο είχαν ανακαλυφθεί προϊστορικά απολιθώματα.

Τα κεραμίδια γαλλικού τύπου με τη σφραγίδα του ελέφαντα έγιναν ανάρπαστα, «ντύνοντας» σπίτια από την Καβάλα ως την Κρήτη και τα μικρασιατικά παράλια. Με κεντρικές αποθήκες στον Πειραιά και ένα πανελλήνιο δίκτυο, τα Κεραμεία Χίου αναδείχθηκαν σε έναν πραγματικό βιομηχανικό κολοσσό.

ΧΙΟΣ: ΜΙΑ ΑΓΚΑΛΙΑ ΣΜΙΛΕΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΧΪΟΥ «ΣΚΥΛΙΤΣΕΙΟ»

Το Νοσοκομείο του νησιού μας αποτελεί εδώ και αιώνες «φάρο» φροντίδας και αλληλεγγύης. Από την ίδρυσή του στηρίζει τους πιο ευάλωτους συνανθρώπους μας, χωρίς διακρίσεις. Με αυτό το πνεύμα ανταποκρίθηκε και στις πρωτόγνωρες στιγμές μετά την τραγωδία που σημειώθηκε στις αρχές Φεβρουαρίου, όταν ένα ταχύπλοο με πρόσφυγες και μετανάστες συγκρούστηκε με σκάφος του Λιμενικού στα ανοιχτά του Μυρσινιδίου.

Το Γενικό Νοσοκομείο Χίου «Σκυλίτσειο» άρχισε να λειτουργεί στα τέλη του 19ου αιώνα, χάρη στη φιλανθρωπία των Χιωτών του εξωτερικού και την οικονομική στήριξη των αδελφών Σκυλίτση. Από την ίδρυσή του, εκτός από τη νοσηλευτική φροντίδα, το νοσοκομείο ανέλαβε σοβαρό κοινωνικό έργο. Μεταξύ άλλων, δεχόταν έκθετα και ορφανά παιδιά, παρέχοντάς τους τροφή, στέγη και εκπαίδευση, καθώς και περίθαλψη ηλικιωμένων χωρίς οικογενειακή φροντίδα. Μέσα από τις δωρεάν υπηρεσίες και τη συνεχή φροντίδα των ευάλωτων ομάδων, το «Σκυλίτσειο» αποτελεί διαχρονικά σύμβολο ανθρωπιάς και κοινωνικής αλληλεγγύης στο νησί της Χίου.

Το Νοσοκομείο συνεχίζει να στηρίζει την κοινωνία με πολύπλευρες δράσεις. Από το 2002 λειτουργεί Ψυχιατρικός Ξενώνας στο πλαίσιο του προγράμματος «Ψυχαργός», προσφέροντας ασφάλεια και υποστήριξη σε ευάλωτα άτομα. Το Τμήμα Αιμοδοσίας διοργανώνει τακτικά εθελοντικές αιμοδοσίες σε όλο το νησί, σε συνεργασία με τοπικούς φορείς όπως και με το σχολείο μας, συμβάλλοντας καθοριστικά στη διαθεσιμότητα αίματος για ανάγκες ασθενών. Παράλληλα, η Κοινωνική Υπηρεσία του νοσοκομείου προσφέρει συμβουλευτική, υποστήριξη και πρόσβαση σε υπηρεσίες σε όσους το έχουν ανάγκη. Αυτή η κοινωνική προσφορά φάνηκε ξανά με την άμεση φροντίδα των τραυματιών και των οικογενειών μετά την πρόσφατη τραγωδία με τους μετανάστες στα ανοιχτά του νησιού μας, δείχνοντας την ανθρώπινη αλληλεγγύη που εξακολουθεί να διακρίνει το Ίδρυμα.

Το Νοσοκομείο της Χίου παραμένει ζωντανό σύμβολο ανθρωπιάς και αλληλεγγύης. Από την ίδρυσή του έως σήμερα, συνεχίζει να στηρίζει τους πιο ευάλωτους, δείχνοντας ότι η φροντίδα και η κοινωνική ευθύνη δεν είναι απλώς καθήκον, αλλά μια αξία που ενώνει τις κοινωνίες. Το Νοσοκομείο του νησιού μας, λοιπόν, συνεχίζει να είναι μια ζωντανή απόδειξη αυτού του πνεύματος και σε κάθε στιγμή ανάγκης, η ιστορία του ζωντανεύει στην πράξη.

ΔΡΑΓΑΝΗ ΙΩΑΝΝΑ

Το πρόσφατο ναυάγιο στις ακτές μας έρχεται να μας υπενθυμίσει, με τον πιο οδυνηρό τρόπο, πως η θάλασσα που μας περιβάλλει δεν είναι μόνο πηγή ζωής, αλλά και μάρτυρας ανθρώπινου πόνου. Για τους Χιώτες, η προσφυγιά δεν είναι μια έννοια μακρινή ή θεωρητική· είναι γραμμένη στο DNA μας.

Από τις μνήμες της Καταστροφής του 1822 μέχρι τον ερχομό των Μικρασιατών το '22, το νησί ξέρει τι σημαίνει να χάνεις τη γη κάτω από τα πόδια σου και να αναζητάς σωσίβιο στην απέναντι ακτή. Αυτή η ιστορική μνήμη μεταφράζεται σήμερα σε μια βαθιά, αθόρυβη ενσυναίσθηση. Παρά τις δυσκολίες, ο Χιώτης βλέπει στο πρόσωπο του πρόσφυγα τον δικό του παππού, τη δική του ρίζα, προσφέροντας κάτι παραπάνω από βοήθεια: προσφέρει αναγνώριση της κοινής μας ανθρωπιάς.

ΤΟΥ ΣΚΙΑΘΙΤΗ ΙΑΚΩΒΟΥ

Χίος: Η Προσφυγιά στην Ίδια Διεύθυνση

Εργάζομαι στην περιοχή του Κάστρου και περπατώ καθημερινά δίπλα σε τείχη και μνημεία που κουβαλούν την ίδια την ιστορία της Χίου. Από εδώ πέρασαν κατακτητές, έμποροι, ναυτικοί και ξεριζωμένοι. Το Κάστρο δεν είναι απλώς ένα μνημείο· είναι ένας ζωντανός μάρτυρας όσων έζησε το νησί.

Στα 40 μου χρόνια, μεγάλωσα με τις ιστορίες των παππούδων για το 1922. Μου έλεγαν πώς τα παλιά κτίρια του Κάστρου έγιναν σπίτια της ανάγκης για τους Μικρασιάτες πρόσφυγες. Τότε, όπως και σήμερα, υπήρξε φόβος και δυσπιστία. Όμως τελικά κυριάρχησε η προσφορά και η αλληλεγγύη, γιατί οι Χιώτες αναγνώρισαν στον πόνο των άλλων τη δική τους ιστορία.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται. Τα τελευταία χρόνια, το Κάστρο και η τάφος της Σούδας έγιναν ξανά καταφύγιο για ανθρώπους κυνηγημένους από τον πόλεμο και τη φτώχεια. Δεν έλειψαν οι αντιδράσεις και η καχυποψία. Όμως, κάτω από την επιφάνεια, υπήρχε πάντα η διάθεση να βοηθήσουμε, να απλώσουμε το χέρι, να σταθούμε άνθρωποι.

Το πρόσφατο ναυάγιο μας πόνεσε όλους. Για εμάς τους Χιώτες, η προσφυγιά δεν είναι απλώς μια είδηση. Είναι μνήμη χαραγμένη στα μνημεία, στα τείχη και στις καρδιές μας.

Η αξία ενός τόπου δεν μετριέται μόνο με τα μνημεία του, αλλά με το πώς φέρεται στους πιο αδύναμους. Και η Χίος, παρά τις δυσκολίες και τις αντιφάσεις της, συνεχίζει να μας θυμίζει ότι η ανθρωπιά και η αλληλεγγύη είναι τα πιο γερά της θεμέλια.

ΣΚΑΛΙΩΤΑΚΗ ΕΙΡΗΝΗ

Επιχείρηση Χίος: Η μορφολογία του εδάφους και η ψυχολογική πίεση στην πρώτη γραμμή της κατάσβεσης.

Της Ασπασίας Μπουμπάρη

Στην Πρώτη Γραμμή της Χίου: Η Μαρτυρία ενός Πυροσβέστη της ΕΜΟΔΕ

Οι καλοκαιρινές πυρκαγιές στη Χίο δεν άφησαν πίσω τους μόνο στάχτη, αλλά και ιστορίες αυταπάρνησης από ανθρώπους που έδωσαν μάχη με τις φλόγες σε έναν τόπο άγνωστο προς αυτούς. Ο Νίκος, 37 ετών, στέλεχος της 10ης ΕΜΟΔΕ, μας μεταφέρει μέσα από τα δικά του μάτια την εμπειρία της επιχείρησης στο νησί, υπενθυμίζοντάς μας πως για έναν πυροσβέστη, το καθήκον δεν έχει σύνορα.

«Η υπηρεσία μας στέλνει εκεί που υπάρχει ανάγκη»

Για τον Νίκο και την ομάδα του, η απόφαση να βρεθούν στη Χίο δεν ήταν προσωπική επιλογή, αλλά επιταγή της υπηρεσίας και της συνείδησης. «Όταν καίγεται ένας τόπος και κινδυνεύουν σπίτια και ανθρώπινες ζωές, δεν έχει σημασία αν είναι ο τόπος σου ή όχι – πας για να βοηθήσεις», αναφέρει χαρακτηριστικά.

Η επιχείρηση σε ένα άγνωστο περιβάλλον είναι μια από τις μεγαλύτερες προκλήσεις. Χωρίς γνώση του εδάφους και των δρόμων, οι πυροσβέστες βασίζονται απόλυτα στη συνεργασία με τους ντόπιους κατοίκους και τη συνοχή της ομάδας τους για να κινηθούν με ασφάλεια και αποτελεσματικότητα.

Η στιγμή που μένει ανεξίτηλη

Αν κάτι χαραχτηκε βαθιά στη μνήμη του Νίκου, δεν ήταν μόνο το θερμικό φορτίο ή οι καπνοί, αλλά το ανθρώπινο στοιχείο.

«Η στιγμή που μου έμεινε έντονα ήταν όταν η φωτιά πλησίαζε στα σπίτια. Βλέπαμε τον φόβο στα μάτια των κατοίκων και τους ακούγαμε να φωνάζουν με τρεμάμενη φωνή να τους βοηθήσουμε. Εκεί καταλαβαίνεις πόσο κρίσιμη είναι η δουλειά μας.»

Οι δυσκολίες και το «μετά»

Η κατάσβεση στη Χίο ήταν ένας διαρκής αγώνας ενάντια στη φύση. Οι δυνατοί άνεμοι, η δύσκολη μορφολογία του εδάφους και η συνεχής ένταση για πολλές ώρες χωρίς ξεκούραση, δοκίμασαν τις αντοχές των πυροσβεστών.

Ωστόσο, η μάχη δεν τελειώνει όταν σβήσει η τελευταία εστία. Το ψυχολογικό βάρος και η υπερένταση παραμένουν για μέρες. Ο Νίκος εξηγεί πως ο τρόπος για να διαχειριστούν αυτό το φορτίο είναι η εσωτερική επικοινωνία: «Προσπαθούμε να το διαχειριστούμε μιλώντας μεταξύ μας και μένοντας κοντά στην οικογένεια».

Το μήνυμα για το μέλλον

Κοιτάζοντας το αποτύπωμα της καταστροφής –την απώλεια του φυσικού πλούτου, τις ζημιές στις περιουσίες και το ψυχολογικό βάρος στους κατοίκους– ο Νίκος στέλνει ένα ξεκάθαρο μήνυμα προς όλους τους πολίτες:

- Προσοχή σε κάθε δραστηριότητα στην ύπαιθρο.
- Καθαρισμός οικοπέδων.
- Άμεση ειδοποίηση με την πρώτη ένδειξη καπνού.

«Η πρόληψη σώζει ζωές και τόπους», καταλήγει, υπενθυμίζοντας πως η προστασία του περιβάλλοντος είναι μια μάχη που πρέπει να δίνουμε όλοι μαζί, κάθε μέρα, πριν χρειαστεί να επέμβει η ΕΜΟΔΕ.

«Χίος: Η επόμενη μέρα ξεκινά από την πρόληψη»

«Το βλέμμα του εθελοντή: Μια μάχη ανάμεσα στις φλόγες και την ελπίδα»

Όταν το «εμείς» γίνεται η μοναδική ασπίδα του τόπου μας

Το φετινό καλοκαίρι στη Βόρεια Χίο δεν θα ξεχαστεί εύκολα. Για εμάς, την εθελοντική ομάδα των Αγιασμάτων, οι καπνοί που φάνηκαν στον ορίζοντα δεν ήταν απλώς μια είδηση στις οθόνες, αλλά ένα κάλεσμα επιβίωσης. Όταν η φωτιά πλησιάζει τα σπίτια σου, τα δέντρα που μεγάλωσες και τους ανθρώπους σου, ο φόβος μετατρέπεται σε μια ορμή που δεν ήξερες ότι είχες.

Η στιγμή που οι φλόγες πλησιάζουν τις αυλές και ακούς τις τρεμάμενες φωνές των γειτόνων σου να ζητούν βοήθεια, σου ραγίζει την καρδιά. Για εμάς τους εθελοντές, η κούραση νικήθηκε από την υπερένταση και το χρέος να μην αφήσουμε τον τόπο μας να γίνει στάχτη.

Το Μήνυμά μας

Η Χίος μας πληγώθηκε, αλλά η αλληλεγγύη και η δύναμη της φύσης μας κρατούν όρθιους. Η εθελοντική ομάδα των Αγιασμάτων θα είναι πάντα εκεί, γιατί όπως αποδείχθηκε, η πρόληψη και η αγάπη για τη γη μας σώζουν ζωές.

Η Φύση που Επιμένει

Όμως, ακόμα και μέσα στη μαυρίλα που άφησε πίσω της η πυρκαγιά, συμβαίνει κάτι συγκλονιστικό. Η ίδια η φύση ξεκινά ήδη τη δική της προσπάθεια να επουλώσει τις πληγές της. Εκεί που το χώμα κάρηκε, βλέπουμε τα πρώτα σημάδια ζωής. Η γη της Χίου αρνείται να παραδοθεί. Με όση δύναμη της έχει απομείνει, αρχίζει να «πρασινίζει» ξανά τις καμένες περιοχές, δείχνοντάς μας τον δρόμο της αναγέννησης. Είναι ένα μάθημα για όλους μας: η φύση παλεύει να επιστρέψει, και εμείς οφείλουμε να την προστατέψουμε για να ολοκληρώσει το έργο της.

Προτάσεις για την «Επόμενη Μέρα» στη Χίο

Η εμπειρία μας στο πεδίο μας έδειξε ότι η θέληση δεν αρκεί· χρειάζεται οργάνωση. Με βάση όσα ζήσαμε στα μέτωπα, καταθέτουμε τις εξής προτάσεις βελτίωσης:

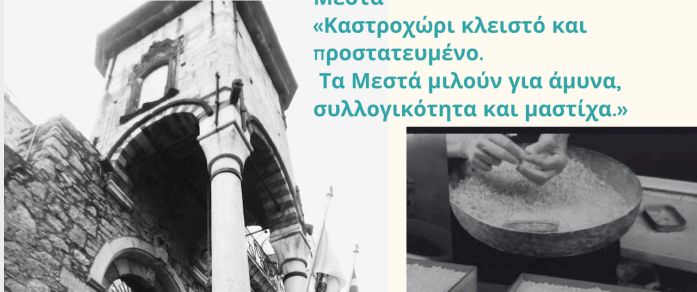
- Ενίσχυση των Τοπικών Εθελοντικών Σταθμών: Τα Αγιασμάτα και τα γύρω χωριά χρειάζονται περισσότερο σύγχρονο εξοπλισμό (αντλίες, ασυρμάτους, ειδικό ρουχισμό) αποθηκευμένο σε στρατηγικά σημεία, ώστε να μην χάνεται ούτε λεπτό μέχρι να φτάσουν οι ενισχύσεις από την πόλη.
- Χαρτογράφηση Μονοπατιών και Υδατοδεξαμενών: Είναι κρίσιμο να δημιουργηθεί ένας πλήρης, ψηφιακός χάρτης με όλα τα δασικά μονοπάτια και τις πηγές νερού της περιοχής μας. Εμείς γνωρίζουμε το έδαφος καλύτερα από τον καθένα και πρέπει να είμαστε οι «πλοηγοί» για τις μονάδες που έρχονται από την υπόλοιπη Ελλάδα.
- Σεμινάρια Πρώτης Ανταπόκρισης: Η εκπαίδευση των κατοίκων στην πυρασφάλεια και τις πρώτες βοήθειες πρέπει να είναι διαρκής. Κάθε κάτοικος των Αγιασμάτων πρέπει να ξέρει ακριβώς τι να κάνει τα πρώτα 10 λεπτά μιας πυρκαγιάς.
- Συνεχής Καθαρισμός των «Πράσινων Ζωνών»: Η πρόληψη ξεκινά τον χειμώνα. Ο καθαρισμός των δρόμων και η δημιουργία αντιπυρικών ζωνών γύρω από τα χωριά μας πρέπει να είναι προτεραιότητα του Δήμου και της Περιφέρειας, με τη δική μας ενεργή συμμετοχή.

ΑΝΑΒΑΤΟΣ
«ΔΥΣΒΑΤΟΣ ΤΟΠΟΣ, ΕΥΘΡΑΥΣΤΕΣ ΜΝΗΜΕΣ, ΔΥΝΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.»

Η ΧΙΟΣ ΜΙΛΑ – ΕΜΕΙΣ ΑΚΟΥΜΕ

Μεστά
«Καστροχώρι κλειστό και προστατευμένο.
Τα Μεστά μιλούν για άμυνα, συλλογικότητα και μαστίχα.»

ΚΑΣΤΡΟ ΧΙΟΥ
«ΤΕΙΧΗ ΠΟΥ ΦΥΛΑΞΑΝ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ.»

«ΜΙΚΡΑ ΝΗΣΙΑ, ΜΕΓΑΛΗ ΝΑΥΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ.»

ΛΑΓΚΑΔΑ
«ΘΑΛΑΣΣΑ, ΝΑΥΤΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΖΩΗ ΔΕΜΕΝΗ ΜΕ ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ.»

Η ΕΛΑΤΑ ΤΗΣ ... ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ!

Η Ελάτα είναι ένας παραδοσιακός οικισμός της νοτιοδυτικής Χίου. Είναι κι αυτή ένα καστροχώρι, όπως και τα Μεστά. Παίρνοντας το δρόμο για να φτάσεις εκεί, η μυρωδιά από τη θάλασσα, τους σχίνους και τους ελαιώνες σε μεθά.

Οι επισκέπτες πρώτα περνούν από την παραλία της Αγίας Ειρήνης με το μικρό εξωκκλήσι της. Ακριβώς απέναντι είναι ένα μικρό νησάκι με το εκκλησάκι του Αγίου Στεφάνου, που γιορτάζει στις 2 Αυγούστου και γίνεται πανηγύρι τόσο στο νησί την παραμονή όσο και στην πλατεία του χωριού την άλλη μέρα.

Στο δρόμο συναντάς και το παλιό μοναστήρι της Παναγίας Φανερωμένης, το Γενέσιο της Θεοτόκου της Ελατούσαινας, με το περίτεχνο σκαλιστό της παλιό τέμπλο, άριστο δείγμα της χιώτικης ξυλογλυπτικής. Στο πανηγύρι της, κάθε χρόνο στις 8 Σεπτεμβρίου, οι Λατούσοι πάνε εκεί και, σύμφωνα με το έθιμο, τρώνε ρεβυθοπίλαφο και διοργανώνουν την παραδοσιακή μουλαροδρομία από τη μονή μέχρι και το χωριό με τα στολισμένα μουλάρια τους.

Φτάνοντας στο χωριό, παρατηρείς ότι είναι γύρω γύρω κλειστό με τείχος. Οι εξωτερικοί τοίχοι των σπιτιών είναι ενωμένοι μεταξύ τους μέχρι και το ύψος του πρώτου ορόφου αφήνοντας από κάτω στενά δρομάκια να σχηματίζουν μικρές σήραγγες και καμάρες. Σύμφωνα με την τοπική παράδοση, η ονομασία του χωριού οφείλεται στην έκφραση «ελάτε, ελάτε» που φώναζαν στους κατοίκους των γύρω οικισμών, για να μπου μέσα όταν πλησίαζαν οι πειρατές

Ένα από τα αξιοθέατα του χωριού είναι η χωριοεκκλησιά, η Αγία Τριάδα, που ξεχωρίζει απ' όποια πλευρά κι αν κοιτάξει κάποιος το χωριό. Κτίστηκε από το μοναχό Παχώμιο εκεί όπου είχε γκρεμιστεί ο κεντρικός πύργος του χωριού και εγκαινιάστηκε στις 8 Σεπτεμβρίου 1902.

Δίπλα της υπάρχει μια παλιά μικρή εκκλησία του 14^{ου}- 15^{ου} αιώνα, ο Άγιος Ιωάννης. Το χωριό κοσμούν πάνω από είκοσι εξωκκλήσια. Είναι η γενέτειρα του ποιητή Γ.Βερίτη, το σπίτι του οποίου σώζεται αναπαλαιωμένο, όπως και του μοναχού Παχωμίου

.Αξίζει να την επισκεφθεί κάποιος για όλους αυτούς τους λόγους και ακόμα γιατί έχει φυσικές ομορφιές που μαγεύουν!

Γδύση Δέσποινα (Α τάξη)

Χιώτικες τυρόπιτες: Μνήμη, παράδοση ή κληρονομιά;

Οι παραδοσιακές τυρόπιτες της Χίου δεν είναι απλώς φαγητό· είναι μνήμη, οικογένεια, τόπος, παράδοση. Είναι σύμβολο της κουλτούρας και της γαστρονομικής κληρονομιάς του νησιού μας. Ξεχωρίζουν για τα τυριά, την χειροποίητη ζύμη και τον έντονο χαρακτήρα του κάθε χωριού.

Η ιστορία τους είναι άμεσα συνδεδεμένη με τα ήθη και τα έθιμα του νησιού μας. Οι ρίζες τους βρίσκονται στα βυζαντινά ακόμα χρόνια, όπου στο νησί γινόταν εκτροφή αιγοπροβάτων. Τα φρέσκα τυριά έπρεπε να καταναλωθούν γρήγορα, οπότε οι γυναίκες τα έβαζαν μέσα στη ζύμη σαν πρακτικό φαγητό. Η Χίος λόγω του εμπορίου δέχτηκε έντονες επιρροές από την Μικρά Ασία και κυρίως από τον Τσεσμέ και το Λιδρί της Σμύρνης, τόσο στις τεχνικές του φύλλου, στις ζύμες, στον συνδυασμό γλυκού-αλμυρού, όσο και στην αντικατάσταση του βουτύρου με το ελαιόλαδο.

Στη Χίο τις έφτιαχναν και τις φτιάχνουν την Τοικνοπέμπτη, σαν συμβολισμό της αφθονίας πριν την Σαρακοστή. Συνοδεύουν το κρέας ή σεργίρονται πριν το τσίκνισμα. Συνήθως έφτιαχναν αλμυρές τηγανητές τυρόπιτες. Σε κάποια χωριά έφτιαχναν και γλυκές με γέμιση σιμιγδαλιού ή ρυζόγαλου. Στα Μαστιχοχώρια χρησιμοποιούσαν και την μαστίχα ως βασικό υλικό.

Τις τηγάνιζαν νωρίς "πριν αρχίσει η τσίκνα" και "για να μην τρυπήσει το τηγάνι μας" (μια παλιά πρόληψη που έλεγαν οι γιαγιάδες μας!!!).

Οι χιώτικες τυρόπιτες είχαν θέση και στις χαρές του σπιτιού, σε γάμους, βαφτίσια, σε επισκέψεις ως ένδειξη φιλοξενίας, αλλά και ως ένδειξη χαράς κατά τον ερχομό του ξενιτεμένου ή του ναυτικού στο σπίτι και στον τόπο του.

Η ικανότητα του να "ανοίξει" κανείς φύλλο θεωρούνταν σημάδι καλής νοικοκυράς. Οι γυναίκες της Χίου μάθαιναν από μικρές να "τραβούν φύλλο στο τραπέζι", να το κάνουν τόσο λεπτό, σχεδόν διάφανο, και να "κλείνουν" την τυρόπιτα χωρίς να τους "σκάσει" στο τηγάνι.

Η τέχνη αυτή περνούσε από γενιά σε γενιά, χωρίς γραπτές συνταγές. Για εμάς λοιπόν τους Χιώτες, οι τυρόπιτες δεν είναι απλώς φαγητό. Είναι μέτρο νοικοκυροσύνης, πράξη φιλοξενίας και γεύση ζωής.

Της Μίνας Καμαράδου

Η πιο νόστιμη πρωτοβουλία: Όταν το Εσπερινό ΕΠΑΛ μυρίζει... σπίτι!

Την ώρα που οι περισσότεροι χαλαρώνουν στον καναπέ τους, στους διαδρόμους του Εσπερινού ΕΠΑΛ η ενέργεια χτυπάει «κόκκινο». Όμως, φέτος, κάτι έχει αλλάξει. Ανάμεσα στις συζητήσεις για τις εργασίες και τις εξετάσεις, μια μυρωδιά από τσάι του βουνού, καφέ, φρεσκοψημένη χιώτικη τυρόπιτα και παραδοσιακό ζυμωτό ψωμί σπάει τη μύτη των μαθητών και των εκπαιδευτικών.

Ελλείπει επίσημης καντίνας κατά τις βραδινές ώρες, οι μαθητές πήραν την κατάσταση στα χέρια τους, αποδεικνύοντας ότι το «ΕΠΑΛ» δεν σημαίνει μόνο θεωρία και εργαστήρια, αλλά και πράξη, αλληλεγγύη και... παράδοση.

Από την ανάγκη στη γεύση

Η ιδέα γεννήθηκε απλά: «Αφού δεν υπάρχει καντίνα να μας εξυπηρετήσει, γιατί να μην φτιάξουμε τη δική μας;». Έτσι, οι μαθητές οργάνωσαν έναν δικό τους γαστρονομικό σταθμό. Ξέχνα τα τυποποιημένα κρουασάν και τα κρύα σάντουιτς του εμπορίου. Εδώ, το μενού έχει:

- Χειροποίητες πίτες με φύλλο ανοιγμένο στο χέρι (όπως της γιαγιάς).
- Σπιτικά κέικ και παραδοσιακά κουλούρια.
- Τοπικές γεύσεις που φέρνει ο κάθε μαθητής από τον τόπο του, δημιουργώντας ένα μωσαϊκό ελληνικής γαστρονομίας.

Περισσότερο από ένα «σνακ»

Αυτή η «αυτοσχέδια καντίνα» είναι κάτι πολύ παραπάνω από ένα σημείο πώλησης φαγητού. Είναι το σημείο συνάντησης ανθρώπων που μοιράζονται τον ίδιο στόχο: τη γνώση και ένα καλύτερο μέλλον.

«Είναι η δική μας στιγμή χαλάρωσης. Μετά από 8 ώρες στη δουλειά, ένα κομμάτι σπιτική σπανακόπιτα από τον συμμαθητή σου δεν σου δίνει μόνο ενέργεια, σου δίνει κουράγιο να συνεχίσεις το μάθημα», αναφέρει χαρακτηριστικά ο Χρηστός ένας από τους πρωτεργάτες της κίνησης.

Μαθήματα επιχειρηματικότητας στην πράξη

Πέρα από το κοινωνικό κομμάτι, η πρωτοβουλία αυτή λειτουργεί και ως ένα ζωντανό εργαστήριο. Οι μαθητές διαχειρίζονται τις προμήθειες, τον προγραμματισμό και τη διανομή, εφαρμόζοντας στην πράξη δεξιότητες που διδάσκονται στις ειδικότητες Διοίκησης και Οικονομίας και το μάθημα της διατροφής.

ΜΠΙΖΑΝΗ ΜΑΡΙΑ-ΜΑΡΚΕΛΛΑ

Περισσότερο από Κατοικίδια: Μέλη της Οικογένειάς μας

Της Παναγιώτας Γαβανού

Τα κατοικίδια αποτελούν για πολλούς από εμάς πιστούς φίλους και αναπόσπαστα μέλη της οικογένειάς μας. Είτε πρόκειται για σκύλους και γάτες, είτε για ψάρια, πτηνά και υδρόβιες χελώνες, η παρουσία τους μας χαρίζει αγάπη και συντροφικότητα. Ωστόσο, η συμβίωση μαζί τους απαιτεί σοβαρότητα και υπευθυνότητα.

Μέσα από την εργασία μου σε pet shop, αλλά και την προσωπική μου εμπειρία με τα δύο σκυλάκια και τις χελώνες μου, συνειδητοποίησα πόσο κρίσιμο είναι να κατανοούμε τις ανάγκες του κάθε είδους. Υπάρχει η λανθασμένη εντύπωση ότι τα μικρότερα ζώα απαιτούν λιγότερη φροντίδα, κάτι που στην πραγματικότητα δεν ισχύει.

Πέρα από τις υποχρεώσεις, τα οφέλη είναι ανεκτίμητα: μας διδάσκουν τον σεβασμό προς τη ζωή, καλλιεργούν την ενσυναίσθηση και μας βοηθούν να βγαίνουμε από τον εγωκεντρισμό μας. Παράλληλα, η παρουσία τους δρα θεραπευτικά ενάντια στο άγχος και τη μελαγχολία – ειδικά σε περιόδους πένθους.

Επειδή, λοιπόν, η αγάπη που μας προσφέρουν είναι ανιδιοτελής, οφείλουμε να τους την ανταποδίδουμε με σεβασμό. Πριν προχωρήσουμε σε μια υιοθεσία, είναι απαραίτητο να αναλογιστούμε αν είμαστε πραγματικά έτοιμοι να αναλάβουμε την ευθύνη μιας άλλης ζωής

Μικρά tips ομορφιάς για μεγάλες αλλαγές

Η ομορφιά είναι φροντίδα και όχι τελειότητα. Γι' αυτό κι εγώ θα μοιραστώ μαζί σας μικρά μυστικά ομορφιάς που δεν χρειάζονται πολύ χρόνο και χρήμα, αλλά συνέπεια.

1. Καθαρισμός & Προστασία: Το πρώτο βήμα είναι ένα καθαρό πρόσωπο. Αυτό αφορά γυναίκες και άντρες, γιατί η ομορφιά δεν έχει φύλο. Εξίσου σημαντικό είναι να χρησιμοποιούμε αντηλιακό όλο τον χρόνο για να προστατεύουμε το δέρμα μας.
2. Ενυδάτωση & Διατροφή: Πίνουμε πολύ νερό –το νερό είναι το καλύτερο "φάρμακο" για τη λάμψη μας. Παράλληλα, ας προσθέσουμε στη διατροφή μας φρούτα και λαχανικά· η ομορφιά ξεκινάει από μέσα μας.
3. Ο Σύμμαχος Ύπνος: Ο ύπνος είναι ο καλύτερός μας σύμμαχος ενάντια στον χρόνο. Θα πρέπει να φροντίζουμε να έχουμε τακτικές ώρες ξεκούρασης, ώστε ο οργανισμός μας να αναδομείται.
4. Ηρεμία & Αυτοφροντίδα: Αφιερώνστε λίγα λεπτά κάθε μέρα σε κάτι που σας ηρεμεί. Η εσωτερική γαλήνη καθρεφτίζεται στο βλέμμα μας.

Και φυσικά, ας μην ξεχνάμε ποτέ ότι το καλύτερο καλλυντικό είναι το χαμόγελό μας. Ευχαριστώ που αφιερώσατε χρόνο να διαβάσετε το άρθρο
Ειρήνη Σκαλιωτάκη (Γ Τάξη)

«Το ποδόσφαιρο δεν έχει φύλο, έχει μόνο πάθος»

Συναντήσαμε τη Μαρκέλλα, μαθήτριά της Β' Λυκείου, στο γήπεδο όπου προπονείται με τα χρώματα του Ολυμπιακού Χίου. Με την μπάλα στα πόδια από τα 10 της χρόνια, μας αποδεικνύει ότι τα στερεότυπα είναι για να καταρρίπτονται.

Η Συνέντευξη

Ερώτηση: Μαρκέλλα, πώς ξεκίνησαν όλα; Τι σε έκανε στα 10 σου να διαλέξεις το ποδόσφαιρο αντί για κάποιο άλλο άθλημα;

Μαρκέλλα: Θυμάμαι να βλέπω τα παιδιά στη γειτονιά και στο σχολείο να παίζουν και απλά ήθελα να μπω κι εγώ μέσα! Με γοήτευε η ταχύτητα και η ομαδικότητα. Μόλις ακούμπησα την μπάλα, ήξερα ότι αυτό ήταν. Δεν με ένοιαζε αν έλεγαν ότι είναι «αντρικό άθλημα». Για μένα ήταν απλά το παιχνίδι που με έκανε χαρούμενη.

Ερώτηση: Σήμερα αγωνίζεσαι στον Ολυμπιακό Χίου. Πώς είναι η εμπειρία σου στην ομάδα;

Μαρκέλλα: Είναι σαν δεύτερη οικογένεια. Ο Ολυμπιακός στη Χίο κάνει εξαιρετική δουλειά και μας στηρίζει πολύ. Το κλίμα στα αποδυτήρια είναι φανταστικό. Μαθαίνουμε να πειθαρχούμε, να δουλεύουμε σκληρά και να σεβόμαστε τον αντίπαλο. Κάθε φορά που φοράω τη φανέλα, νιώθω μια περηφάνια, ειδικά επειδή εκπροσωπώ το νησί μου.

Ερώτηση: Είσαι 17 χρονών, στην Β' Λυκείου, μια τάξη με αρκετές απαιτήσεις. Πώς τα προλαβαίνεις όλα;

Μαρκέλλα: Δεν θα σου πω ψέματα, είναι δύσκολο! Μεταξύ διαβάσματος, φροντιστηρίων και προπονήσεων, ο ελεύθερος χρόνος είναι ελάχιστος. Όμως το ποδόσφαιρο είναι η «αποσυμπιέσή» μου. Με βοηθάει να καθαρίζω το μυαλό μου από το άγχος των μαθημάτων. Αν έχεις πρόγραμμα, όλα γίνονται.

Ερώτηση: Υπάρχουν ακόμα προκαταλήψεις για τις γυναίκες στο ποδόσφαιρο; Τι θα έλεγες σε ένα κορίτσι που διστάζει να ξεκινήσει;

Μαρκέλλα: Δυστυχώς υπάρχουν ακόμα κάποια σχόλια, αλλά πλέον είναι πολύ λιγότερα. Ο κόσμος αρχίζει να καταλαβαίνει ότι το ταλέντο δεν γνωρίζει φύλο. Σε ένα κορίτσι που φοβάται, θα έλεγα: «Μην ακούς κανέναν. Αν αγαπάς την μπάλα, μπες στο γήπεδο και δείξε τι αξίζεις. Το γήπεδο είναι ο καθρέφτης μας».

Ερώτηση: Ποια είναι τα όνειρά σου για το μέλλον;

Μαρκέλλα: Θέλω να συνεχίσω να παίζω σε υψηλό επίπεδο και, γιατί όχι, να δω το γυναικείο ποδόσφαιρο στη Χίο και στην Ελλάδα να γεμίζει στάδια. Στόχος μου είναι να συνδυάσω τις σπουδές μου με τον αθλητισμό, παραμένοντας πάντα πιστή σε αυτό που αγαπώ.

Το τμήμα της Β τάξης

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ"

Πρόβλεψη, Επιβίωση & Χιούμορ για τους Ήρωες της Νύχτας

(Η ΑΛΛΙΩΣ: ΠΕΣ ΜΟΥ ΤΙ ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΤΙ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ)

- **♄** Κριός (Ο «Τουρμπάτος» Μηχανικός)
Επάγγελμα: Μηχανικός Αυτοκινήτων. Πρόβλεψη: Τα άστρα λένε πως το ρεζερβουάρ σου θα είναι ασταθές αυτή την εβδομάδα. Στο μάθημα θα κοιμάσαι όρθιος, αλλά αν ακούσεις ήχο από χαλασμένη φλάντζα στον δρόμο, θα πεταχτείς σαν ελατήριο. Tip: Μην προσπαθήσεις να φτιάξεις το φωτιστικό του σχολείου με γαλλικό κλειδί.
- **♃** Ταύρος (Ο «Foodie» της Εστίασης)
Επάγγελμα: Μάγειρας / Σερβιτόρος. Πρόβλεψη: Ο Δίας σε πιέζει να δοκιμάσεις νέες γεύσεις, αλλά το μόνο που δοκιμάζεις είναι η υπομονή σου με τους περίεργους πελάτες το μεσημέρι. Στο διάλειμμα θα είσαι ο πρώτος στην ουρά για τυρόπιτα. Tip: Η ποδιά της δουλειάς δεν μετράει για επίσημο ένδυμα στην παρέλαση.
- **♁** Δίδυμοι (Ο Πωλητής των Social)
Επάγγελμα: Πωλήσεις / Customer Service. Πρόβλεψη: Έχεις μιλήσει σε 200 άτομα μέχρι τις 5 το απόγευμα. Όταν φτάνεις στο σχολείο, η γλώσσα σου έχει πάθει κράμπα. Ο καθηγητής σε ρωτάει μάθημα κι εσύ απαντάς: «Σε τι μπορώ να σας βοηθήσω;». Tip: Το «θα σας καλέσουμε εμείς» δεν πιάνει ως απάντηση στα διαγωνίσματα.
- **♋** Καρκίνος (Ο Υπάλληλος Γραφείου)
Επάγγελμα: Διοικητικός / Γραμματέας. Πρόβλεψη: Η Σελήνη σε κάνει ευαίσθητο στα excel. Έχεις βγάλει τόσες φωτοτυπίες στη δουλειά που τα δάχτυλά σου έχουν γίνει λευκά. Στην τάξη ονειρεύεσαι τη σύνταξη, παρόλο που είσαι 25. Tip: Το συρραπτικό δεν είναι όπλο αυτοάμυνας για το αφεντικό.
- **♆** Λέων (Ο Ηλεκτρολόγος της Λάμπης)
Επάγγελμα: Ηλεκτρολόγος. Πρόβλεψη: Είσαι το «φως» της τάξης, κυριολεκτικά. Αν καεί η λάμπα στο εργαστήριο, όλοι σε κοιτάνε σαν Μεσσία. Τα άστρα προβλέπουν μια μικρή βραχυκύκλωση στα νεύρα σου αν σου ζητήσουν να φτιάξεις το κλιματιστικό. Tip: Προσοχή στις επαφές... ειδικά τις κοινωνικές.

- **♁** Παρθένο (Ο Τεχνικός Η/Υ)
Επάγγελμα: Πληροφορικός / IT. Πρόβλεψη: Ο Ερμής είναι ανάδρομος, που σημαίνει ότι το Windows Update θα κολλήσει στο 99% ακριβώς την ώρα που πρέπει να φύγεις για το σχολείο. Θα περάσεις όλο το μάθημα κάνοντας reboot στον εγκέφαλό σου. Tip: Το «Turn it off and on again» δεν δουλεύει στους βαθμούς σου.
- **♊** Ζυγός (Ο Κομμωτής της Ισορροπίας)
Επάγγελμα: Κομμωτής / Αισθητικός. Πρόβλεψη: Η Αφροδίτη σου χαρίζει στυλ, αλλά οι 10 ώρες ορθοστασίας σου χαρίζουν πόνους στη μέση. Θα μπεις στην τάξη και θα παρατηρείς το κακό κούρεμα του διπλανού σου αντί για τον πίνακα. Tip: Μην προσφέρεις highlights στην καθηγήτρια για να γλιτώσεις την εξέταση.
- **♆** Σκορπιός (Ο Security της Νύχτας)
Επάγγελμα: Φύλακας / Security. Πρόβλεψη: Είσαι ο μόνος που δεν νυστάζει στο βραδινό σχολείο, γιατί η μέρα σου τώρα ξεκινάει. Τα άστρα λένε πως θα εντοπίσεις το «ύποπτο» στοιχείο που έκλεψε την τελευταία τυρόπιτα στο κυλικείο. Tip: Το να φοράς ακουστικά ενδοεπικοινωνίας στο μάθημα δεν σε κάνει πράκτορα.
- **♋** Τοξότης (Ο Μεταφορέας των Δρόμων)
Επάγγελμα: Courier / Delivery. Πρόβλεψη: Ο Δίας σου δίνει ταχύτητα, αλλά τα φανάρια σου δίνουν νεύρα. Φτάνεις στο σχολείο με το κράνος στο χέρι και νομίζεις ότι η έδρα είναι το σημείο παράδοσης. Tip: Μην ζητήσεις υπογραφή από τον καθηγητή πάνω στο πακέτο.
- **♁** Αιγόκερως (Ο Οικοδόμος της Επιτυχίας)
Επάγγελμα: Τεχνίτης / Οικοδομικά. Πρόβλεψη: Χτίζεις το μέλλον σου με κόπο, αλλά οι μπετόβεργες είναι πιο ελαφριές από την τσάντα με τα βιβλία. Τα άστρα προβλέπουν ότι θα θέλεις να ρίξεις σοβά σε όποιον κάνει φασαρία την ώρα που παραδίδει ο καθηγητής. Tip: Το αλφάδι δεν δείχνει αν η ζωή σου είναι σε ισορροπία, μόνο τον τοίχο.

- **♁** Υδροχόος (Ο Freelancer του Μέλλοντος)
Επάγγελμα: Γραφίστας / Web Designer / Digital Nomad. Πρόβλεψη: Ζεις στο 2050 αλλά το σχολικό internet ζει στο 1995. Θα προσπαθήσεις να εξηγήσεις τι δουλειά κάνεις στους συμμαθητές σου και θα νομίζουν ότι πουλάς κρυπτονομίσματα. Tip: Το "Undo" (Ctrl+Z) δεν πιάνει στα λόγια που είπες στον διευθυντή.
- **♁** Ιχθύες (Ο Καλλιτέχνης της Υπομονής)
Επάγγελμα: Τουριστικά / Υπάλληλος Ξενοδοχείου. Πρόβλεψη: Έχεις δει τόσους τουρίστες που πλέον μιλάς 5 γλώσσες, αλλά καμία δεν είναι αυτή που ζητάει το διαγώνισμα. Ονειρεύεσαι διακοπές, ενώ είσαι ο μόνος που δουλεύει όταν όλοι οι άλλοι κάνουν διακοπές. Tip: Μην προσπαθήσεις να κάνεις check-in στην τάξη, απλώς κάτσε στο θρανίο.

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΑΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ (Για όλα τα ζώδια)

Επειδή στο Εσπερίνο ο χρόνος κυλάει διαφορετικά και η μέρα έχει 48 ώρες (τουλάχιστον έτσι νιώθουμε), ο χρυσός κανόνας είναι ένας:

«Ο καλός ο μαθητής, από το διάλειμμα φαίνεται!»

1. Η Τριπλέτα της Επιτυχίας: Καφές, τυρόπιτα και... κατανόηση από το αφεντικό. Αν λείπει ένα από τα τρία, η βραδιά θα πάει «κουβά».
2. Η Διαχείριση Ενέργειας: Αν νυστάζεις στο μάθημα, θυμήσου ότι το θρανίο δεν είναι ανατομικό στρώμα, αλλά η πύλη για το πτυχίο σου.
3. Η Αλληλεγγύη: Αν ο διπλανός σου ροχαλίζει, μην τον ξυπνήσεις απότομα – μπορεί να ονειρεύεται ότι πήρε αύξηση. Απλά δάνεισέ του τις σημειώσεις σου (αν έχεις κρατήσει)

ΤΟ ΜΟΤΤΟ ΜΑΣ: "Το πρωί παλεύουμε για το μεροκάματο, το βράδυ για το πτυχίο, και στο ενδιάμεσο... για έναν διπλό σκέτο!"

Το άρθρο είναι προϊόν Α.Ι.

Κρυπτόλεξο:

«Η ζωή στο Εσπερινό ΕΠΑΛ»

Βρες τις παρακάτω λέξεις μέσα στο πλέγμα. Οι λέξεις μπορεί να είναι οριζόντια, κάθετα ή διαγώνια.

Μ Α Θ Η Τ Η Σ Δ Α Σ Κ Α Λ Ο Σ Α Ο Π
Β Ι Β Λ Ι Ο Τ Α Τ Ρ Α Δ Ι Ο Ρ Ε Σ Τ Α Ι
Σ Χ Ο Λ Ε Ι Ο Π Α Ρ Ο Υ Σ Ι Α Α Δ Φ Ν
Ε Π Α Λ Δ Ι Α Λ Ε Ι Μ Μ Α Χ Ω Μ Κ Λ Ι
Τ Α Ξ Η Σ Υ Μ Μ Α Θ Η Τ Η Σ Ψ Α Φ Ζ
Α Σ Κ Η Σ Η Π Ι Ν Α Κ Α Σ Υ Ε Π Α Λ Χ
Β Ι Β Λ Ι Ο Θ Η Κ Η Μ Α Θ Η Χ Ι Ο Σ Ι
Σ Τ Ο Χ Ο Σ Γ Ν Ω Σ Η Τ Ε Σ Υ Γ Ε Ι Α Ι
Ο Μ Α Δ Α Σ Υ Ν Ε Ρ Γ Α Σ Ι Α Ο Π Μ Ι

Η εφημερίδα αυτή δημιουργήθηκε από μαθητές του Εσπερινού ΕΠΑΛ Χίου με στόχο να δώσει φωνή στις ιδέες, τις εμπειρίες και τη δημιουργικότητά μας.

Ευχαριστούμε όλους όσοι συμμετείχαν!

Ακροστιχίδα: «ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ»

Μάντεψε τη λέξη που ταιριάζει στον ορισμό. Όλες οι απαντήσεις αρχίζουν από τα γράμματα της λέξης ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ.

Α - Συναίσθημα βοήθειας προς τους άλλους.

Ι - Η αξία της προσφοράς χωρίς αντάλλαγμα.

Μ - Τι μπορεί να σώσει μια αιμοδοσία.

Ο - Δραστηριότητα για το κοινό καλό χωρίς πληρωμή.

Δ - Ο άνθρωπος που δίνει αίμα για άλλους.

Ο - Όταν πολλοί άνθρωποι βοηθούν μαζί.

Σ - Αυτό που κάνουμε όταν βοηθάμε κάποιον σε ανάγκη.

Ι - Πολύτιμο υγρό του σώματος που δίνεται στην αιμοδοσία.

Α - Αυτό που χαρίζει η αιμοδοσία στους ασθενείς.

**ΕΣΠΕΡΙΝΟ
ΕΠΑΛ ΧΙΟΥ**
EST. 2014